

دنيا

صفیه حلیم

دچاپ کال

۱۳۸۴ق/تله سپتمبر ۲۰۰۵

خپرونکې: سوما خپرنډويه اداره_ننگرهار

دچاپ شمير ۱۰۰۰ ټوکه

کمپوز: محمد جعفر هاند

نیمګړې دنیا ته ډالۍ

Ketabton.com

لومړۍ برخه

دنيا اور پرسته ده خو ډېر خلک اوس هم باور کوي چې دنيا زر پرسته وه او تل به همدغسې وي. دنيا نه د خپل او نه د بل مذهب په هکله خبرې کړې وې. عجيبه خبره دا وه چې ما دنيا په افريقه کې موندلې وه زما اوس هم هغه ورځ په زړه ده چې په جنوبي افريقه کې مې يوه اوونۍ شوې وه. زه د ډربن په ښار کې د افريقه د يوې نومېالۍ ښځې زلېخا په کور کې دېره ومه.

د هغې خاوند سلېمان نومېده او دوي دواړه د نيلسن منډ له نړېدو ملګرونه فعاله غړی و. د افريقې دې ملي ګوند د نژادي ANC وو. سلېمان د توپير پر ضد دېره مبارزه کړې وه، سلېمان څو واري بندي خانې ته هم ورلېږل شوی و او زلېخا د ښځو د يوې مجلې مدېره وه. زه د خپلې کمپنۍ له خوا ډربن ته وراستول شوې اوم چې د نوي تيلي ويزن لپاره دفتر پيدا کړم او د ځانګړو پروګرامونه لپاره کار وکړم. پورا درې مياشتې به مې په ډربن کې تېرولې. په هندوستان کې رانه ځوې او خاوند پاتې و. زلېخا زما ډېر خپال ساتلو او ننيې ټول دوستان را بللي و چې له ما سره و پېژني.

په دې مېلمنو کې دنيا هم وه هغې سپېنه سارې تړلې وه، اوږدو وېښتو تهېې څو واري تاو ورکړی و او د يو وړوکی پنډوکی په څېر د دې پر څټ پروت و. دنيا دېره نرۍ او دنگه وه، د لاسونو ګوتېې هم نازکې وې خو ګوته په کې نه وه. ما اندازه ولګوله چې دا ناواده ده، د دې سترګې لکه د نورو هندي نژادو ښځو غټې نه وې بلکه اوږدې وې او ماتهيې د چغتايي اړت هاغه زاړه انځورونه را يا ډول چې په کې د ښځو او سړو سترګې اوږدې اوږدې وې. د هغې ټول وجود يو افسانوي کردار ته ورته و. ما په محفل کې ډېر عکسونه واخيستل او هغې په هر عکس کې خنډل خو ما ته به داسې ايسېده لکه چې ژاړي.

هغه ماښام ډېر عجبېه وه او زلېخا زما لپاره دېره ښه ميلمستيا جوړه کړې وه. گجراتي خواړه، افريقايي موسيقي او د هر نژاد مېلمانه... په ډربن کې له دوو سوو کالو را هيسې د هند خلک د مزدورۍ لپاره ورتلل او دېرو په کې هلته کورونه جوړ کړي دي. د نژادي توپير پر ضد دې خلکو هم د تور پوستو سره اوږه په اوږه کمپاين کړی و.

په مېلمستيا کې هر چا له ما د هند حالت پوښتلو. په دوي کې ډېر هم هلته په ډبرن کې زېږېدلې و د خپل مور او پلار نه يې د هند کيسې اورېدلې وې او اوس دوي له ما د اورېدو کېسو ثبوت غوښتل. دنيا هم ډېرې پوښتنې وکړې او ما ورته ځوابونه هم وېل. د شپې نا وخته چې ټول مېلمانه ولاړل نو ما د زلېخا او د هغې د خدمتگارانو سره د لوبښو په را ټولو پېل و کړ. مونږ خبرې هم کولې او د ځينو مېلمنو په هکله مو يو بل ته معلومات ورکول. ما څو واري خوله خلاصه کړه چې د دنيا په هکله هم څه ووايم خو زلېخا به خبره واړوله. اخر پوښتنه مې ترې وکړه نو راته يې وويل، " دنيا اور پرسته ده، يواځې اوسېږي، يوه خور يې په انگلستان کې ده. دا د يوې لوي کمپنۍ مشر ده چې په ټول افريقه کې څانگې لري. د زلېخا د خبرو نه مې هڅ ووهلو چې دنيا ډېره شتمنه ده. د شپې مې په خپله کتابچه کې د سفر يادښتونه ليکل او د دنيا په هکله مې يوه جمله ولېکله، "دنيا يوه

"معما ده

راتلونکې څو ورځې ډېرې ژر تېرې شوې. زه به ټوله ورځ بهر وم، ډېرو نورو خلکو سره مې ولېدل، ماښام به په ټيلي فون اخته شوم. په ډېلي کې مې د خپل دفتر د مشر سره خبرې کولې هغه ته به د ورځې د کار راپور په کار و. کله کله به مې خاوند او زوي روپک سره هم خبرې کولې. روپک هغه وخت د څوارلسو کالو وو

يوه ورځ زلېخا او سلېمان دواړه د يو کانفرنس لپاره جوهانسبرگ ته ولاړل. د دوي لور هم هلته اوسېده او زړه يې و چې د کانفرنس نه وروسته يو څو ورځې د هغې سره پاتې شي. زه په کور کې د يو څو نوکرانو سره پاتې وم. په درېمه ورځ يوې تور پوستې خدمت گارې راته وويل چې د ډوډۍ شيان په خلاصېدو دي. زه د هغې سره نږدې بازار ته ولاړم، سودا مې وکړه، درنې خلتي مو را واخيستي او سړک ته را وو تلو

په دې کې مې دنيا وليده چې هغې هم سودا کړې وه او د خپل موټر لوري ته روانه وه. زه يې ولېدم نو ودرېده، حال احوالې رانه وپوښتو، بيا يې وويل، "کور ته به څنگه ځي؟" ما ورته وويل، "يوه ټيکسي به ونيسو" هغه ناراضه غوندي شوه. ما ته يې داسې وکتل لکه يو مور چې ماشوم ته خبرداري ورکوي. "ته خبره يې چه دلته کله کله ټيکسي په لاره کې ودرول کېږي او د مسافرو نه سامان او مال هر څه وړي" ما داسې کيسې اورېدلې وې خو اوس بله لاره نه وه. هغې راته وويل، "تا سو به ما سره

خئ" مونږ خپل سامان د هغې موټر ته يوړو. په مخکې سيټ د هغې ډريور ناست و خو دنيا موټر په خپله چلوو. د موټر د روانېدو سره تېپ چالان شو او يوه غمښنه هندي سندره پېل شوه. دنيا په ټوله لار زما د کارونو په هکله پوښتنې کولې. د زېلخا کورته چې را ورسېدو نو سامان مو ښکته کړو. اوس دنيا په دې ټينگار کوو چې زه دې هغې سره ولاړه شم. يو څه بحث نه وروسته ما د هغې خبره ومنله. خدمتگاري ته مې وويل، "که زېلخا ټيلي فون وکړو نو ورته ووايه چې زه د دنيا کور ته تللي يم او د يوولسو بجو نه وړاندې به راځم" زېلخا يا سلېمان به هره شپه له جوهانسبرگ نه ټيلي فون کوو او زما حال به يې پوښتلو.

د دنيا کور د يوې غونډۍ د پاسه و. دلته ډېرو شتمنو خلکو په داسې غونډيو کورونه جوړ کړي و او تاو راتاو سړک هر کورته رسېدلی و. د غونډۍ د پاسه په وروستۍ گوټ پېر چې ورسېدو نو دنيا موټر ودروو. ښکته شنې ونې او بوټي دومره ډير و چې سړک په کې نه ښکارېدو. دنيا يو څو شېبې ښکته کتل او ما داسې وگڼله لکه چې دا د دې سيمې د نندارې لپاره ودرېده. ما هم ښکته کتل، بيا مې وويل، "څومره ښايسته ځای دی... ستا د کور دا لاره مې ډېره خوښه شوه". دنيا هيڅ ونه وېل، موټريې روان کړو او بيا د دې د کور په لويه دروازه کې داخل شو. د دې دروازې نه تر کوره پورې هم سړک پوخ جوړ و هرې خوا ته شنه بوټي، ونې او د افريقايي گلونو مېلې جوړې وې. هغې موټر ودروو نو مونږ را ښکته شو. د يوې بلې دروازې نه ور دننه شو چې د هغې يوې خدمتگاري ورته خلاصه کړې وه. دننه يوه وړه کوټه ورپسې دالان او بيا د ناستې لوبه کوټه وه.

د دې لوبې کوټې په منځ کې د نېمې سپوږمۍ په شکل يوه ستنه ولاړه وه د دې ستنې رنگ طلابي و او په کې يو لوی طلابي طشت اېښی و چې وړه ډيوه په کې بله وه. د کور نور سامان هم ډېر قيمتي و، يو څو تور پوستي خدمتگاران اخوا دېخوا گرځېدل. دنيا ما نه معذرت وغوښتو او دننه د خوب کوټې ته ولاړه. يوه خدمتگار راته د تازه مېوو او به په گېلاس کې راوړل.

ما د کوټې يو يو شي ته کتل او د هغوي ستاينه مې په زړه کې کوله. ډېر وخت تېر شو او دنيا چې بېرته راغله نو جامبيې بدلې کړې وې. د افريقايي

ډوله اوږد نسواري کميسيې اغوستې او وېښتهېې خلاص پريښي و چې د دې تر گوندو رسېدل. ما ته نا بېره خپله پوښتنه راياده شوه چې دومره ښکلې او شتمنه ښځه ولې يواځې ژوند کوي؟ خو دومره مې نشو کولې چې له دنيا وپوښتم. زه تراوسه دنيا ته دومره نه وم نژدې چې داسې پوښتنه مې ترې کړې وي

تر ډېره وخته مو زما د کار په هکله خبرې کولې هغې راته د افريقه د ځينو نوميالو خلکو نومونه او ټيلي فون نمبرې راکړې چې د کار لپاره مې په کارې وي. په دې کې يوې خدمتگاري د ډوډۍ غږ وکړو او مونږ پاسېدو. د ډوډۍ په کوټه کې مېز د رنگا رنگو خواړو ډک و. ما د هغې نه پوښتنه وکړه چې "که نن زه درسره نه وای نو تا به دا خواړه څنگه خوړلې؟" دنيا په زوره وخنډل، "نن ډېره ښه ورځ ده چې زه په دې مېز ډوډۍ خورم. نور کله زه په يو پيتوس کې د ټي وي مخې ته د ما ښام ډوډۍ خورم" ما د هغې د کار او د دفتر په هکله پوښتنې پېل کړې. دنيا راته د خواړو شيان هم راکول او ورو ورو د خپلې کمپنۍ په اړه يې خبرې هم کولې.

دوې تجارتي مالونه د اوبو د لارې يو او بل هيواد ته ورلېږل. دا به کله کله نورو هيوادونو ته هم ورتله. ما ترې پوښتنه وکړه چې ايا دا کمپني هغې په خپله جوړه کړې وه؟ نو هغې لنډ ځواب راته راکړ، "نه په ميراث کې راته پاتې شوېده." مونږ لا ډوډۍ نه وه خلاصه کړې چې ټيلي فون وغږېدو او هغه د ډير وخت لپاره په خبرو بوخته شوه. د شپې لس بجې شوې نو هغې پخپله راته د تللو وويل. په دې ښار کې نا وخته گرځېدل خطر لرې. د هغې د ډرايور سره يوه خدمتگاره هم مخې ته په موټر کې کېناسته او زه يې د زلېخا کور ته بوتلم.

راتلونکې څو ورځې نورې هم مصروفې وې. د هندوستان نه زما د ټيلي ويژن د شبکې نور خلک د کېمرو سره رارسېدلي و. د ډربن نه څو ميله لېرې د "فينکس" نومې ښار گوټي کې د مها تما گاندهې د ژوند په هکله يو سېمينار جوړ شوی و. گاندهې د دې ښار نه د قانوني وکیل په توگه په کار پېل کړې و. هغه وخت په هندوستان کې چا د ده نوم هم نه و اورېدلی. د هند د کانگرس گوند بنسټ په دې ښار کې اېښودل شوی و. مونږ د گاندهې په ژوند د يو فلم په پلان کار کوو.

په فینکس کې زما د استوګنې لپاره د زلېخا ورور ابراهیم د خپل کور دروازې راته پرانستې وې. ابراهیم په خپله قانوني وکیل و او یوه لور یې وه چې په پښو معذوره او ټوله ورځ به یې خطاطي کوله. د یوې اوونۍ د سخت کار او منډو ترږو نه وروسته زما همکاران ولاړل او زه د دوو نورو ورځو لپاره په فینکس کې پاتې شوم. د ډېرو ورځو وروسته مې بېګاه شپه په ارامه خوب وکړو او سحر نا وخته را پا څېدم. د ابراهیم مېرمنې زبېدې خپله لور یو نندارتون ته بېولي وه. زه د ناستې کوټې ته را بنکته شوم چې هره ورځ به دلته مونږ ټولو د سحر چای څښلې. زما د کار د کاغذونو یوه بېګ هم دلته اېښې و. د دې نه مې ټولې دوسيې او کاغذونه راوویستل او کوم عکسونه چې چاپ شوي و، هغه مې په بېلابېلو لفافو کې کېښودل. اضافه کاغذونه مې یوې خوا ته غورځول او د ناستې د کوټې ټول مېز مې نیولی و.

ایبې چې د ابراهیم د ور نوم و، بهر په باغ کې بوټو ته اوبه ورکولې او د چاپو لپاره چې را دننه شو نو زما په ځینو عکسونو یې نظر پرېوتو. په دې کې یوه د دنیا رنگین عکس و چې ما د لومړي مېلمستیا په وخت اخستی و. داسې عکسونه به کله نا کله ما د یو مضمون سره د هندوستان ورځپاڼو ته هم ور لېږل. ایبې ښه شپه عکس ته وکتل او بیا یې رانه پوښتنه وکړه، "ته دنیا له نږدې پېژنې؟" ما ورته د هغې ماښام کیسه وکړه چې دنیا له ځانه سره بیولې وم.

ایبې په صوفه کېناستو او بله پوښتنه یې رانه وکړه، "ستا په فکر دنیا زر پرسته ده؟" ما ته د ایبې دا پوښتنه احمقانه ښکاره شوه. "په دې نړۍ کې کوم کس دی چې مال او زر یې نه خوښېږي؟" ما د ځواب په ځای ترینه پوښتنه وکړه نو ایبې یو څو شېبې غلې پاتې شو. بیا یې وویل، "ستا څه خیال دی چې دنیا ولې واده نه دی کړی؟" ما ورته وویل، "نن سبا ډېرې ښځې چې لوړو ځایونو ته رسېدلې دي، واده نه کوي...دا څه دومره حېرانوونکې خبره هم نه ده" په دې وخت کې خدمتګار د پټنوس سره را دننه شو او مونږ په چاپو اخته شو.

ایبې راته د خواړو شیان په پلټې کې اېښودل او زما د خبرو په ځواب کې لگیا و، "زه دا منم چې ځینې ښځې د خپل مسلک کار یا د سبق لاره خپله کړي نو واده کړی ژوند ورته عبث ښکاري، خو دنیا یوه معمولي ښځه ده هغې سبق هم زیات نه دی وېلې" ما د دنیا دفاع وکړه، "دا ښايې چې هغه

دومره استعداد لري چې بي له اوچت تعليم د پلار دا لويه کمپني دومره په کاميابي وچلوي " د پلار کمپني ... ها ها ها ها " ايبي يو برچ ووهلو او تر څو چې ده خنډل ما د ده د غټې خټې ننداره کوله چې بنکته پورته کېده . بيا دى ناڅاپه د خدمتگار په ليدلو غلى شو چې د گرمو چايو د چپنک سره را دننه شو

ما د چايو پيال په ځکه کړه او ايبي نه مې پوښتنه وکړه، " دنيا د پلار د کمپني وارثه نه ده؟ هغه يو څه په طنز او يو څه په افسوس راته وويل، " نه دا کمپني د دې د پلار نه ده... د دې د تره او ما ما هم نه ده... " زه حېرانه شوم، " نو بيا چا ورته دومره سخاوت کړى دى؟ " ايبي وويل، " د دې د مور څوک لېرې خپل و... لکه چې د ما ما زوى يې و... اسمعيل سپټه... قريباً پنځوس کاله کېږي چې دا کمپني يې جوړه کړې وه... ته خو خبره يې چې د نژادي توپير په کلونو کې تور پوستو او غنم رنگو نه شو کولې چې لوى کاروبار په لاس کې واخلي. خو اسمعيل سپټه د بمبى يو تجار و او د سپين پوستو په حکومت کې يې ځينې خلک پېژندل چې د هندوستان نه دلته راغلي و، ځکه هغه ته د دې کمپني د دفتر پرانستلو اجازه ورکړې شوې وه. دا د هندوستان د يو مسلمان تجار لومړۍ کمپني وه "

ودرېره... يوه شېبه... ما ايبي ته لاس وخوځوو. " اسمعيل سپټه مسلمان و. دنيا زردشتي مذهب منونکې ده، د دوي خپلوي څنگه کېدى شي؟ " ايبي د چايو پيال پر مېز کېښوده او وې وېل، " هم هاغسې لکه چې د گجرات محمد علي جناح بڼه زردشتي وه " زه يو څه پيکه شوم، خو بيا مې د ايبي نه پوښتنه وکړه، " اسمعيل سپټه به اولاد نه لاره؟ " ايبي ژر وويل، " نه... د اسمعيل سپټه يو ځوى و چې شهريار نومېدو

د دې خبرې په اورېدو زما تلوسه زياته شوه، د سترگو په رپ کې مې په پخپله د دنيا او د شهريار د مينې داستان جوړ کړو. د هغه نه مې پوښتنه وکړه، " بڼه نو دنيا د شهريار خوښه وه؟ " ايبي بيا په زوره و خنډل او راته يې وويل، " بې شکه ته ډېره هوښياره يې زلېخا راته ستا د پوهې خبره کړې وه خو باور مې نه راټلو. " زه په خپل صيفت اورېدو يو څه نا ارامه شومه خو بيا مې ايبي ته په سواله سترگو وکتل، هغه راته موسکى شو او وويل، وروسته همدغسې وه خو د اسمعيل سپټه او د دنيا د کورنۍ تر منځ د ځمکې او د اسمان فاصله وه.

د دنیا پلار د ډربن په لوی بازار کې یو وړوکی دوکان لرلو چې په کې هندي مسالې او د خواړو شیان خرڅول. د دې مور په روغتون کې نرسه وه، د دوی په درې اولادونو کې یواځې د دنیا ورور چې دی هم سلېمان نومېدو سبق وویل او په ملکي سروس کې یې کار پیل کړ، د دنیا مشره خور تهمینه په کالج کې وه چې انگلستان ته په سپل ولاړه او هم هلته یې د یو هندو ډاکټر سره واده وکړ. پاتې شوه دنیا نو دا په سبق کې ډېره وروسته وه، د بنوو نځي تعلیم چې یې خلاص کړو نو د تیارو جامو په یو دوکان کې یې کار کوو.

ما نه خپل کاغذونه او عکسونه هیر و او ایبي ته مې غوړ نیوې و، "بڼه نو دنیا بیا څرنگه د اسمعیل سیټه د کمپنۍ مالکه شوه؟" ایبي د خپله ځایه را پاڅېدو او د دروازي لوري ته روان خبره یې جاري وساتله، "اسمعیل سیټه چې مړ شو نو..." ما خبره د هغې له خولې واخیسته، "څنگه مړ شو؟" ایبي ماته مخ راواړو او وې وېل، "دا هم یوه معما ده چې تر اوسه نه ده حل شوې، دی یوه ورځ په کشتۍ کې موریطانیه ته د سپل لپاره روان و، بڼه هم ورسره وه، چې د سمندر په منځ کې کشتۍ ډوبه شوه. دا د هغه وخت ډیر مشهور خبر و، حکومت ډیرې پلټنې وکړې خو د کشتۍ د چپه کېدو سبب معلوم نه شو. دلته په ډربن کې داسې اوازې وه چې گڼې د سپین پوستو یوې کمپنۍ چې د اسمعیل سیټه سره رقابت لرلو، د ده لپاره په سمندر کې کومه لومه اېښې وه.

زما سترگو مخې ته د ډربن د سمندر رڼو اوبو څپې وهلې. په دې ملک کې د څرمنې د رنګ په اساس څومره خلکو سره ظلم شوې و. د زلېخا یوه بله ملګرې چې رشېده نومېده، کونډه وه. هغې راته د خپل خاوند د مړینې کیسه کړې وه، دې په موټر کې کور ته را روان و چې په لاره کې د یوې لارۍ سره یې موټر وجنګېدو، په موټر کې د ده سپین همکاران هم ناست و هغوي یې سمدستي نږدې روغتون ته ورسول. د دې خاوند سپین پوست نه لرلو او د هغه لپاره د تور پوستو د روغتون نه یو امبولانس را وغوښتل شو. دا د روغتون د پېښې د ځای نه پنځوس کیلومتره لرې و، تر څو چې د رشیدې خاوند روغتون ته وړل کېدو په لاره کې ساه ورکړه.

زه د خپلو خیالونو نه هاغه وخت را بهر شوم چې یو چا مې په اوږو لاس کېښودو. دا د ایبي لور فاطمه وه چې په خپلې څرخې چوکۍ ناسته وه او راته یې و خندل. زه را پاڅېدېم او د هغې مخ مې ښکل کړو، د دیارلسو

کالو فاطمه دومره مینه ناکه او با حوصله وه چې کله کله به ماته د دې په حالت ژړا راتله. هغې د نندارتون نه راته د شنو طوطیانو د وزرونو جوړې غوړ والی راوړې وې. ما ترېنه د نندارتون په هکله پوښتنې کولې او دې راته په یوه ساه د خپل چکر کیسه وکړه. موریې لږ وخت لپاره کوټې ته سر را دننه کړی، خو بیا پې ولېدل چې زه د فاطمې سره مصروفه اوم نو پخلنځي ته ورغلي وه. ما نه د دنیا کیسه هېره وه او د فاطمې معصومو خبرو ته مې غوړ نیولې و. بیا مې خپلو کاغذونو او عکسونو ته پام شو نو هرڅه مې راټول کړل او فاطمې ته مې وویل، "زه د جا مو بدلولو نه وروستو درځم." ایبي لکه چې باغ کې و. فاطمې د خپلې څرخي چوکۍ مخ د کوټې هغې دروازې ته کړو چې باغ ته خلاصېده. زه خبره ووم چې هغه به ځان ته پخپله دروازه خلاصوي او بیا به چوکۍ په هغه سیمې تخته ورغړوي چې هم د دې لپاره جوړه کړې شوې وه. هغه مې څو وارې په دې کار لیدلې وه.

په دې کور کې هره دروازه د فاطمې لپاره برابره کړې شوې وه، دویم منزل ته د ختلو لپاره ورته یو برقي لفت لگېدلی و، د ډوډۍ په کوټه کې د لوی مېز یو سر لږ ټیټ و چې فاطمې به ورباندې ډوډۍ خوړله. د هغې سره په خبرو به مې د زوی مینه ماته شوه، که څه هم هره دویمه شپه به یا ما او یا به مې زوی راته ټیلي فون کوو او خبرې به مو کولې. ده ځان له بېل کمپیوټر غوښتلو او پلار ورله اجازه نه ورکوله. یوه شپه ما د خاوند سره ډېرې اوږدې خبرې وکړې. زما زړه په مسافری کې ډېر نرم شوې و او ما غوښتل چې زوی مې چې هر څه غواړي، ورته واخیستل شي. خو پلار یې راسره ډېر دلیلونه وویل، یو دلیل یې قوی و او هغه دا چې په دوو میاشتو کې د ده د لسم امتحان کېدونکې و او مونږ غوښتل چې دی په پوره توجه امتحان ته تیاری ونیسي.

زه چې د غرمې د ډوډۍ لپاره بېرته ښکته ولاړم نو ایبي، فاطمه او زبیده درې واړه په باغ کې و. زما په لیدو زبیدې خدمتگاري ته اشاره وکړه او دوي په مېز د ډوډۍ شیان کېښودل، پاتې ورځ مې هم په باغ کې د فاطمې په خبرو اوږدو تېره کړه. زه بله ورځ د فینیکس نه تلمه، کډه مې وتړله او په زړه کې مې ډېرې خبرې د دنیا په هکله پاتې وې خو هیڅ موقعه پېدا نه

شوه ځکه ايبي او زېږېدې د فاطمې په وړاندې د نورو خلکو کيسې نه کولې او مانه غوښتل چې د دوي د کور دا دود مات کړم. په بل سحر وختي زه په کوچ (بس) کې بېرته ډرېن ته روانه شوم. په لاره کې مې د نورو ښارونو د سېل پلانونه جوړول. د "سپينو سپو" په نوم دا کوچونه (بسونه) ډېر ارامه و، چای ږوې به يې هم په کې ورکوله خو کرايه يې دومره لوړه وه چې عامو خلکو به په کې سفر نه شو کولای. په ډرېن کې د دې کوچ په تم ځای راته سلېمان ولاړو. د هغه سره په موټر کې کېناستم نو په لاره يې راته وويل، "تا پسي د هند نه درې پېغامونه راغلي دي." زه وارخطا شوم، "خبريت؟" هغه راته ډاډ راکړو، "درې واړه د دفتر نه و، دوي د ايبي کور ته هم تېليفون کړی و خو ته بيا وتلې وې."

کور ته په رسېدو د زلېخا سره مې روغېر نه وروستو هند ته تيلي فون وکړو. خپل مشر راته وويل، "بېرته راشه." هلته په دفتر کې د څه مودې راهيسې د دو همکارانو تر منځ شخړه روانه وه، دواړه له کاره ويستل شوي و او زما ضرورت و. زما دفتر راته د بلې ورځې د الوتکې د سيټ غم خوړلی و. تيلي فون مې بند کړو نو زلېخا راته وويل، "زه پوهېدم چې ته هيڅ نه شي کولای ځکه خو مې ستا لپاره نن الوداعي مېلمستيا جوړه کړېده."

زه داسې نا بېره بېرته تللو ته هيڅ وخت تياره نه اوم. څومره پروگرامونه مې جوړ کړي و. په يوه مياشت کې مې دوه درې نور ښارونه لېدل، بازار نه تحفي اخيستل. ما د ټولو ملګرو لپاره چې هلته يې ما سره مرسته کړې وه هيڅ سوغات نه و اخيستی. کله چې حالات زما په وس کې نه وې نو سخته ژړا راځي، نږدې وه چې په لپو لپو اوښکې مې توې کړی وای چې زلېخا راوړاندې شوه او زه يې په غېږ کې ونيولم. ما زړه کلک کړو او د تلو لپاره مې تياري شروع کړه. په منډه بازار ته ولاړم او د خاوند او زوی لپاره مې شيان واخلستل. د زلېخا د کور لپاره مې يوه لوبه ګلدسته واخلسته او کور ته راغلم. د ما ښام سره مېلمانه هم يو يو را ښکاره شول.

دوهمه برخه

ډېر نور خلک چې مصروفه و هغوي ته مې په ټيليفون خداى په امانې وويله. دنيا هم راغله، هغه سترې معلومېده، سترگې يې له خوبه ډکې بنکارېدې خبرې يې هم ورو ورو کولې. ما ترې پوښته وکړه، "ته ناروغه يې؟" هغه موسکې شوه، "نه... سترې يم،" بيا يې د شونډو په منځ کې لکه د يوې سلگۍ يې وويل، "له ژونده سترې يم" ما غوښتل چې هغې سره يو گوټ کې کينم او ښې ډېرې خبرې ورسره وکړم. خو په مېلمستيا کې ټولو زما سره خبرې غوښتل. زما د صحت لپاره يو جام پورته شو، گيلاسونه وځنگېدل، زلپخا او سلېمان د مالتو اوبه څښلې. زما دنيا ته پام شو، هغې خپل جام همدغسې نيولى و. د ډوډۍ پر وخت دې له زلپخا معذرت و غوښتو چې سترې ده او کور ته تلل غواړي.

زه تر برنډې ورسره بهر ولاړم، دا ورو ورو په سپينو مرمرينو پونډو بنکته شوه. ما د دې پېښو ته کتل، د ټيټې پونډې او د تورې څرمنې جوړ په ساده چپلکو کې د هغې گلابي پښې ډېرې ښايسته بنکارېدې، نن هغې ژېړه او توره ساړي تړلې وه، دنيا ما په بل ډول لباس کې نه وه ليدلې.

د هغې په وېښتو کې به د رامپيل يوه لړۍ هم کله نا کله ټومبلې وه، خونن يې د وېښتو اوږده کمځۍ په شا اوږده را اوږېده. دنيا ورو ورو د خپل موټر په لوري ولاړه، ډرپور ورته دروازه خلاصه کړه او هغه په شا سيټ کې کېناسته. موټر چې لوي دروازې ته تاوېدو نو ما په وروستي ځل د دنيا خبره وليده. هغې راته شيشې نه لاس وخوځوو او ما ته داسې ايسېده لکه چې يو ډير ښه فلم وروستۍ غمښنه ننداره مې کوله. له دروازې خوا تکه توره تياره وه، ما غوښتل چې اوس په دې توره پرده نومونه راښکاره شي. کاشکې دا فلم واى، يو چا زما په اوږو لاس کيښودو او زه يې دننه بوتلم.

په هغه ماښام هر چا چې راسره خداى په امانې کوله نو زما په سترگو کې به اوښکې راغلې. زما دا ټول ملگري مسلمانان و، په جنوبي افريقې کې زه د ډېرو کمو هندوانو مېلمنه اوم. زلپخا او سلېمان زه په کور کې داسې ساتلې اوم لکه چې زه د دوي ډېره نږدې خپله اوم. زه چې تر څو ژوندي يم، د دوي د مهربانۍ بدل ورته نه شم ورکولى.

په بله ورځ د ډربن نه جوهانسبرگ او بيا له هاغه ځايه د هندوستان په الوتکه کې کېناستم. خپل وطن ته په راتلو ډېره خوشحاله نه شوم. بيا هم هغه دفتر وو، هم هغه سترې کارونه. دا بې لاڅه چې زمونږ په فلېټ کې

مورگان پیدا شوي و. په دوو میاشتو کې زما کور د خاوند او د زوی د لاسه داسې شوی و چې د پیژندلو نه و. هر ځای چې یې ډوډۍ خوړلې وه لوبښي یې هم هلته پرېښي و. زه دومره ناڅاپه کورته راغلې وم چې دوي د صفای لپاره وخت نه و پیدا کړی.

یوه جینۍ چې د ځای پاکولو او جامو وینځلو لپاره به راتله، د وخته تښتېدلې وه. زما اعصاب خراب شول هلته په جنوبي افریقه کې څومره خلکو ته مې بلنه ورکړې وه چې هند کې به زما په کور کې ایسار یږي. د ښاروالۍ خلکو ته مې تیلی فون وکړو او دوي خپل کسان راواستول. هغوي راته امر وکړو چې کور به یوې اوونۍ لپاره پرېږدو ځکه چې د مورگانو دارو زهرژن و. مونږ یوه هوټل کې کوټه په کرابه کړه او کله چې کور مو پاک شو نو بېرته ورته ورغلو.

زلېخا غوښتل چې هند ته راشي او د خپل مور پلار وطن وويني خو دا موقعه ورته پیدا نه شوه. ما ټولو ملگرو ته ایملونه استول، دنیا ته مې هم څو وارې لیک ور واستوو خو هغې د یو ځواب هم را نه کړو، بیا مې ورته تیلی فون وکړو نو خدمتگاري راته وویل چې دا په کور کې نه وه. ورو ورو زه پخپلو کارونو کې دومره بوخته شوم چې د جنوبي افریقي انځورونه مې د ذهن له پردو تټ شول. یوه رابطه مې د زلېخا او سلېمان سره ټینګه وه چې دوي به کله کله راته تېلي فون کوو.

بیا یوه اوونۍ داسې هم راغله چې ایبي راته تیلی فون وکړو او د سلېمان د مړینې خبر یې راکړو. زمونږ تېلي فون د دروازي سره جوخت د پخلنځي په لاره ایښی و نو زه هم هلته پر زمکه پرېوتم او دومره ډېر مې وژړل چې زوی وار خطا گاونډ کې ډاکټر ته تیلی فون وکړو. سلېمان یو ډېر اوچت انسان و، زما خاوند د زلېخا سره رابطه وکړه او زما حال یې ورته وویل. زلېخا راسره خبرې وکړې او تسلي یې راکړه. زه حېرانه وم چې زلېخا څومره لویه حوصله لري.

زمونږ کمپنۍ د سلېمان پر ژوند یو اوږد راپور خپور کړو. د دې راپور لپاره ما خپل ټول توان یو ځای کړی و او پورا معلومات مې خلکو ته ورکړل. د دې پېښې لا یوه میاشت نه وه تېره چې زما خاوند جیدار د زړه د حملې نه وروسته روغتون ته بوتلې شو. زه په هغه ورځ دفتر کې وم او تر څو چې روغتون ته رسېدم، دی بیا په هوش کې و. راتلونکي ورځې

ډېرې ستړې کونکې وې. د ډېلي بنار د زړه ډاکټران چې مونږ پېژندل د هغوي نه مو مشوره واخيسته.

د جیدار د زړه یو رگ بند شوی و او عملیات یې په هند کې کېدی شو، خو پېسه ورته پکار وه. په دوبي کې مې د ایندروړ او د هغې خاوند سره هم هره ورځ خبرې کېدې. دوي راته صلاح راکړه چې هلته ورشو ځکه دوي ډېر ډاکټران پېژندل او په عملیاتو هم ډیر لگښت نه راتلو.

ما د خپل دفتر نه د یو میاشت رخصت واخیستو، خاوند ته مې بې له هغې د ناروغۍ رخصتي ورکړې شوې وه. د زوی امتحانونه مې سر ته رسېدلي و. ویزې مو واخیستې او دوبي ته ولاړو، څو ورځې مو د معاینو او نورو معلوماتو کې تېر شول. د اپرېشن په ورځ مې زوی د ایندروړ د اولادونو سره یو ځای د سمندر سېل ته ورواستوو. مونږ روغتون ته ولاړو.

کوز ماسپینین راته یو نرسې خبر راکړو چې عملیات پیلېږي. ایندروړ مې په خپله هلته موجوده وه او زه په یوه کوټه کې د ټیلي ویزن مخې ته ناسته وم، د زړه د عملیاتو فلم یې په دې ټي وي ښکاره کوو. یو څو ډاکټران او نرسان هم هلته موجود و. دا زما لپاره یوه نوې تجربه وه. د واده په شروع ورځو کې زما خاوند راته څو وارې دا خبره کړې وه چې ته زما په زړه کې اوسې. اوس یې زړه ټولو لیدو. زما له سترگو اوبښکې روانې وې، راسره ناستې یوې ډاکټرې تسلي راکوله، "داسې عملیات هره ورځ کېږي دا خو ډیر معمولي اپرېشن دی"

دا خبره راته ډېرو ډاکټرانو څو وارې کړې وه خو زه د سلېمان مړینې دومره وېرولې وم چې د هیچا په خبره مې تسلي نه کېده. څو ساعته مې دغسې تېر شول نو زما د سترگو اوبښکې هم وچې شوې. زه ډېره ستړې وم او یوې خبرې اورېدو ته مې ټول وجود غوږ غوږ و. نه پوهېږم چې ماښام و او که شپه... زما ایندروړ هغه کوټې ته راغله، زه یې په غېږ کې ونیولم او راته یې وویل، "شکر چې ورور مې جوړ دی اپرېشن کا میابه و."

شپه مې هم هلته یوې کوټې کې وکړه. بل سحر مې چای وڅښلې او بیا یې راته اجازه راکړه چې زه جیدار وویښم. دی په هوش کې و خو د ډېرو خبرو اجازه ورته نه وه. تر غرمې ورسره وم، بیا مې زوی راغی او پلار یې یوه شېبه ولیدو. ما ته یې په غوږ کې وویل، "موري زه ټوله شپه په

خوب کې وېرېدم. " زړه مې بيا را ډک شو، بيا ځاى لومړى ځل و چې ده سره نه مور وه او نه پلار. د ده قد اوس تر ما لوړ و د لېرې به د يو سړي گومان پرې کېدو. مونږ ورته ډېر اعتماد وربښلى و، د وړوکوالي نه يې خپل کارونه په خپله کول خو ما په خپل غم کې دا هېر کړي و چې دې اوس هم ماشوم دى.

يوه اوونۍ وروسته جیدار کور ته راغى، د ده د خواړو او د سپک ورزش پروگرام راته ښودل شوى و. څو ورځې چې تېرې شوې نو ايندروړ مې د ده د بيا روغتيا په وياړ يوه وړه ميلمستيا جوړه کړه. مونږ په دوبي کې هيڅوک نه پېژندل خو ايندروړ او د هغې خاوند د ډېرو همکارانو کورونو تلل راتلل نو په دوي کې يې ځينې راوبلل.

ما ډېره موده وروسته ځان جوړ کړ، دايندروړ په وېنا مې سره بنارسي ساري وتړله، که نه زه خو په هند کې هم ټوله ورځ په پتلون کې گرځېدم. يو څو کسان راغلي و، نور پاتې وو، ماشومانو ته مو د وخته ډوډۍ ورکړې وه او دوي بره په کوټه کې په کمپيوټر لوبې کولې.

يو وخت د دروازي ټلۍ وغږېده نو زه ولاړم چې مېلمانه را دننه کړم. هلته د پاڅه عمر ښځه او سړى ولاړو، سړي راته خپل نوم ډاکټر شرما وښودو. ما ميرمن شرما او ډاکټر دواړو ته هر کلي ووېل، ځان مې وروپېژندلو او دوي مې د ناستې کوټې ته وروستل. مېلمستيا ډېره ښه وه، د ډوډۍ نه وروسته درې څلور وړې ډلې جوړې او خبرې پيل شوې وې. ما اندازه ولگوله چې په دې ټولو کسانو کې يو زه او يوه مېرمن شرما ډاکټراني نه وو، نورو ټولو د طب او د مريضانو خبرې کولې.

مېرمن شرما يوي خوا ته غلې ناسته وه، زه ولاړم او هغې سره جوخته کېناستم. د څو خبرو نه وروسته زما له خولې د جنوبي افريقه د سفر يادونه وشوه. مېرمن شرما ټکان وخورو، راته يې ووېل، "ته کوم ښار ته تللي وي؟" ورته مې ووېل، "ډربن کې وم خو نورو ځايونو ته هم تللي يم" ميرمن شرما ووېل، "په ډربن کې زما خور هم اوسېږي، د يوي کمپنۍ مشره ده، دنيا نومېږي. اوس ما ټکان وخورو، هغه ښځه چې زه ورسره تېرو درې ساعتو کې معرفي شوم، د دنيا خور ته مينه وه.

دنيا څومره وړه ده، ما په هندي کې ورته ووېل، "بيا مې خپله خبره سمه کړه،" هغه دنيا نه چې ستا خور ده، دا دنيا چې مونږ پکې ژوند کوو. "ته مينې وخنډل،" مونږ په ورکتوب کې دنيا پورې ملنډې وهلې، کله به مو

ووبل دنيا فريب ورکوي، کله به مو ووبل دنيا دروغژنه ده، هغي به مور ته گيله يوره نو مونږ به وخنډل چي دا خبري خو مو دي دنيا پوري کولي " د نومونو خبره ياده شوه نو ما تهمني ته وويل، " په جنوبي افريقي کي د مسلمانانو نومونه ډېر محدوده دي، د بنځو نومونه زلځا، زبېده او د سړو نومونه ابراهيم، اسمعيل دي. په هر کور کي دا نومونه اېښودل کېږي، په ډربن کي څوارلس سړي او يو څو بنځي په دي نومونو پېژنم. " په دي وخت کي نورو هم زمونږ خبرو ته غور نيولي و. زما خاوند ووبل، " نوم او شخصيت چي کله کله په خپلو کي سمون نه خوري نو زما کانه کېږي. پلار را باندې جیدار نوم ايښی و، يعني زړه لرونکی او زه دا دی د زړه د لاسه ناروغه يم " ټولو په زوره وخنډل. د خبرو لپاره نوې موضوع پيدا شوه. ما غوښتل چې د تهمني سره د دنيا خبري وکړم، دهغي حال وپوښتم. هغي هم له ما سره خبري غوښتلې نو ورو غوندي بهر برنډي ته ووتلو. هلته د پرور په چوکيو کېناستو، تهمينه هاغسي نه وه لکه چي دنيا وه، دمخ شباهت يې يو څه ورته وو خو تهمينه چاغه وه. وېښته يې لنډو او لمنه يې اغوستي وه. زه حېرانه شوم کله چي تهمني راته ووبل، " دنيا له هغي دري کاله کشره وه او د هغي په بله خبره ډيره خواشيني شوم کله چي راته يې ووبل، " دنيا ډېره ناروغه ده " يو داسي عجيبه ناروغي ورته پيدا شوې ده چي د وجود رگونه يې په وچېدو دي. له گرځېدو پاتي ده او اوس خو ورته څرخي چوکي اخيستل شوې ده ځکه د دي پښي اوس کار نه کوي.

ما ته د دنيا هغه وروستي انځور سترگو ته ودرېدو، د هغي گلابي پښي او دهغي تگ. دا څنگه کېدی شي چي يو روغ جوړ انسان دومره ژر له پښو ولوېږي. د تهمني په سترگو کي اوښکي راغلي خو ژر يې خپلي شونډي د غاښونو لاندې ونيولي، بيا يې يو اسوېلی وکړو، " دنيا ډيره بد بخته ده، څومره خلکو ورسره واده غوښتل خو دي همدغسي ژوند تېرکړو. تهمني راته مخ راواړو او پوښتنه يې رانه وکړه. " ته خو د دينا په ژوند خبره يې؟ " ما ورته ووبل، " ډېره نه... زما سفر لنډ و او دنيا په خپله ما ته هېڅ نه دي وېلي. تهمني اسمان ته وکتل او لگيا شوه، " هم دغه خو غضب دی چي دنيا هېچا ته خپل د زړه حال نه وايي، لکه د لوند لرگی ورو ورو سوځي. زه يې خور يم خو دي کله هم د زړه خبره راته نه ده کړې. "

ما تهميني ته ووبل، "دنيا د شهريار سره څنگه پېژندلې و؟" دې خو ستاسو خپل و. د ماشوم والي نه به يې تاسو کره تگ راتگ کوو؟"

هغې د کافي وړې پيالې نه يو گوټ وکړ، "د شهر يار د مور او پلار تر مرگه مونږ چرته د دوي کورته نه وو ورغلي، دوي ډير اوچت خلک و. د کشتي د پېښې نه وروسته زما مور پلار شهريار ته ورغلل چې د مړو په مراسمو کې ورسره مرسته وکړي. په دې وخت کې شهريار د پنځو شتو يا شپږو شتو کالو و، پوهنتون سبق يې ايله خلاص کړې و. زه په انگلستان کې وم، نه يم خبره چې دنيا کله د شهريار کورته ولاړه او څه وختي دوي يو بل سره وليدل. هغه وخت دنيا د ډربن په يو دوکان کې کار کوو، د اوولسو کالو وه خو مونږ ته بيخي ماشومه ښکارېده. په دې ورځو کې زما مور هم چې لا پخوا د سرطان په ناروغۍ اخته وه مړه شوه او زه چې جنوبي افريقي ته ولاړم نو راته اندازه وشوه چې شهريار زمونږ کور ته ډير تگ راتگ کوو. زمونږ کود تور پوستو يوي غريبې سيمې ته نږدې و او هلته د شهريار سپين موټر ته به تل واړه تاويدل را تاويدل."

تهميني راته وکتل او بيا يې خپله خبره جاري وساتله، "دنيا ښايسته وه او د ډېرو ځوانانو زړونه يې په موتي کې و خو هيچا جرات نه شو کولای چې دې ته ورنږدې شي. زمونږ مور راباندې ډيره سختي کوله او يو څه دنيا ته د خپل ښايست احساس هم و چې غرور يې ورکړې و. شهريار چې زمونږ کور ته راتلو نو هغې سره به يې نېغې خبرې نه شوې کولې. ما يوه ورځ د دنيا نه پوښتنه وکړه چې شهريار يې خوښېدو؟ دې راته سم ځواب را نکړو. زه بېرته انگلستان ته ولاړم او کله چې به مې پلار او ورور سره په تيلي فون خبرې کولې نو دوي به د دنيا نه خوشحاله نه معلومېدل. داسې يې راته وېل چې دنيا د شهريار سره په موټر کې گرځي. په دوکان کې يې کار پريښی دی، د موټر چلولو زده کړه کوي. ما چې دا خبرې اورېدلې نو داسې فکر مې کوو چې دنيا شهريار ته ډېره نږدې شوې ده. کال وروسته چې بيا پلار کره ولاړم نو دنيا راته هم دا وېل چې زه او شهر يارښه ملگري يو او بس..."

تهميني د بلې خبرې لپاره خوله خلاصه کړې وه چې د نا ستي د کوټې نه زما ايندرو را ووتله، "تاسو دلته مجلس کوی...دنه ټول د جیدار د زړه فلم کتل غواړي. تهميني او ما يو بل ته وکتل نو هغې په منفي کې سر وخوځوو. ما دا فلم ليدلی و او نور مې د کتلو توان نه و، "خدای خبر دا

ډاکټران څومره کلک زړونه لري چې ټوله ورځ د مريضانو خبرې اوري، په مېلمستياو کې له ناروغيو او د درملو نه علاوه بل څه خبره نه کوي او اوس دلته په کور کې هم د زړه عمليات کوي " زه په زړه کې وگرځېدل خو په خله مې څه وو نه وېل.

ايندرور مې په حال پوه شوه، د تازه مېوې يوه غټه کاسه يې راته کېښوده او پخپله دننه ولاړه. ما تهمني ته يوه مالټا سپينه کړه، هغې يوه ټانگري ترې واخيسته او ما ته يې وېل، " تا چې په وروستۍ ځل دنيا وليده نو څنگه وه؟ " دا لومړۍ ځل و چې هغې له ما د دنيا پوښتنه کړې وه. ما يوه مڼه سپينوله او هغې ته مې نه کتل. د دنيا هغه وروستۍ تگ مې په زړه شو، " دنيا ډېره ستري معلومه، داسې لکه چې خوب وړې وي " تهمني وېل، " زلېځا هم څو مياشتې د مخه راته دا خبره کړې وه خو هر وختې چې ما د دنيا نه په ټيلي فون پوښتنه کوله نو دې به راته وېل، روغه يم... د دې د وړوکوالي عادت و چې خپله ناروغي به يې د نورو نه پټوله.

بره په اسمان کې يوه الوتکه ډيره ټيټه د کور د پاسه تېره شوه او د هغې د غراري له امله مونږ څو شېبې غلې ناست و. بيا مې پوښتنه وکړه، " په شهریار څه چل وشو؟ د تهمني د خولې يوه غمښنه اسويلۍ را ووتله، هغه بد نصيب خو د موټر په پېښه کې ځواني مرگ شو، ټوله کورنۍ په څو کالو کې داسې ورکه شوه چې ته به واي، د ځمکې پر مخ چرې ژوندي نه و. ته که د دنيا کورته تللي يې نو د غونډۍ د پاسه کور ته تاوېدونکې په ورو ستۍ گوټپېر د شناختې يوه تېره لگېدلې ده. د شهریار موټر هم هلته چپه شوي و، ده به ډېر تېز موټر ځغلوو.

ماته هغه ماښام سترگو ته شو چې دنيا زه خپل کور ته بېولي وم، د غونډۍ په هغه گوټپېر دې موټر ودرولې و خو ما د شناختې تېره نه وه ليدلې. دومره پوهه وم چې د دنيا لپاره هغه ډېر مهم ځای وو. تهمينه پاڅېده او گري ته يې وکتل، " مونږ به ولاړشو، ښه شوه چې تا سره مې وليدل. " هغې د ناستې کوټې ته په تلو تلو کې دا خبره کړه، زه هم ورپسې روانه شوم. تر هغې مې د هغې نه دا پوښتنه نه وه کړې چې دا او مېره يې دوبي ته ولې راغلي و.

د مېلمنو د تلو نه وروسته راته ايندرور وېل چې د درملو په هکله يو لوی سېمينار شوی و او د نور ملکونو نه ورته ډاکټران راغلي و. د تهمني

خاوند ډاکټر شرما د هغې استاد پاتې شوې و. ما د تهمینې نه د هغې ټیلي فون نمبر واخیستو خو ډاکټر شرما راته وویل چې دوی به ډېر ژر ډېرې ته ورشي چې د دنیا د علاج لپاره څه بن بنا وکړي. مونږ دوه اوونۍ نور هم په دوبي کې پاتې شو، جیدار اوس جک جوړ و. زوی مې نه غوښتل چې بېرته ولاړشي، د ترور د اولادونو سره یې ټوله ورځ نوي نوي پروگرامونه جوړول. خو زما دفتر راته نور رخصت نه راکوو. بیا فېصله مو وکړه چې زه به بېرته ولاړه شم او دوي پلار زوی به وروستو راشي.

ډېلي ته په رسېدو خپل مشر راته په لومړۍ ورځ د اقتصاد او د مالي خبرونو څانګه راوسپارله. په دې څانګه کې ډېره ګډ وډي وه، دوو کسانو د ډیرو پیسو لپاره نابېره په سي این این کې کار پیل کړی و او د خلکو مورال ډېر ټیټ و. بیا راتلونکي شپږ میاشتي زما لپاره ډېرې سختې وې، د نوو خلکو کار ته ګومارول، د دوي زدکړې او د نوي دفتر جوړول ټول زما په غاړه و. مونږ د یوې بلې نړۍ والې شبکې سره تړون کړی و چې نوي پروگرامونه به ورته جوړوو.

یوه ورځ خبره شوم چې د هند یوه تجارتي نندارتون جنوبي افریقي ته ورلېږل کېږي. زموږ کمپنۍ ته یې څلور د الوتکې ټکټونه مفت راکړي و. ما چې د دوي د پروګرام پاڼه وکتله نو پکې ډېرې هم لیکلې و. زړه مې ډیر کېدو چې ولاړه شم، زلېخا، ایبي، زبېده، فاطمه او دنیا ټول راته مخامخ ودرېدل چې راشه.

زما د کال رخصت هم پاتې و، جیدار مې خبر کړو نو ده راته وویل، " ولاړه شه یو څه ارام به هم وکړي." ما ورته وخنډل، " دا ټکټونه مفت نه دي، د خرو په شان کارونه رانه اخلي." د دفتر مشر سره مې سلا وکړه او اخر د سفر لپاره مې تیاری پیل کړه. زلېخا ته مې ټیلي فون وکړو او زه یو واري بیا د ډېرې په هوایي مېدان کې ښکته شوم. بهر د زلېخا موټر او د دې پخوانۍ ډریور ډیوډ ولاړ و. زما سامان یې کېښودو او چې موټر کې کېناستم نو راته یې وویل، " ډېر وخت کېږي چې راغلي." ما ورته حېران وکتل نو ده په خدا د موټر شیشې ته اشاره وکړه، " دا بنده کړه." زما پام نه و، گرمې مې شوې وه، د موټر شیشه مې خلاصه کړې وه. په دې ملک کې د موټر شیشې خلک بندې ساتي، د کېناستو سره واره او لوی چېغې کړې دروازي قلف او شیشې دې بندې وي. دټریفک په اشاره یا

په هغو سرکونو چې موټرې ډېرې وي او ته مجبوره يې چې ورو لاړشي نو تور پوستي غلچکي هم غسې په انتظار ناست وي لکه چې په ځنگلونو کې څوک د بنکار لاره نيسي. بيا د سترگو په رپ کې لاس را دننه شي او هر څه چې شيشې يا دروازي ته نږدې وي، درنه ووري. يوې بنځې د غوړ نه والې وشوکل شوه، د يو سري دلاس نه موبایل ټيلي فون... ما دا کيسې ډېرې اورېدلې وې خو باور مې نه کېدو. خلک افسانې هم جوړوي او په دې خبره زلېخا او نورو ډېر وخت زه ترټلې وم.

زه د خپلو فکرونو نه هغه وخت را اوتم چې موټر د کور لوی دروازي کې دننه شو. د برنډې مرمړينو پونو ته تلونکي د سرو خښتو لاره هم هاغسې وه خو باغ يو څه مړاوې بنکارېدو. دا باغ د ازېليا د سرو، گلابي او نارنجي گلونو په بوتو ډک و خو اوس داسې بنکاریده لکه چې څوک ورته پام نه کوي.

په زړه کې مې ووبل سلېمان به زوروم چې... او د سلېمان د تصور سره مې يو ټکان وخوړو. دې خو مړ و. د موټر د ودرېدو سره مې دروازه خلاصه کړه او په برنډه کې ولاړ زلېخا ته مې منډه کړه. زه د هغې په غېږ کې پرېوتم او له خولې مې دومره غمژنه چيغه راووتله چې د کور ټول خدمتگاران را باندې راټول شول. زلېخا هم ژړل او بيا زه يې دننه بوتلم. په يوه صوفه دواړه کېناستو او تر ډېره وخته مې د هغې په غېږ کې سر اېښې و، اوښکې مې نه ودرېدې. په دې کال کې دا دويم ځل و چې ما دومره ډېر ژړلي و. د جیدار د عملياتو په ورځ مې په زړه وه او اوس د زلېخا کور راته د سلېمان خبرې رايادولې. هيڅ باور مې نه کېدو چې دې مړ و.

هره ورځ زما کور ته په راتلو به ده ناره کړه، "او هندوي ډوډی دې خوړلې ده که نه؟" ما به ورته ناره کړه مسلمانان! بيا دې د غوايي غوښه پخ کړېده که څنگه؟" ده به په زوره زوره وخنډل، "نه ښايسته افريقايي خنزير مې درته حلال کړی دی." زه په ژړا ستړې شوې وم او زلېخا هم هلته په صوفه زما له پښو بوتان لرې کړل او زه وغځېدم. دې را باندې يوه نازکه کمبله وغوړوله، دروازه يې راپسې بنده کړه او زه يې يواځې پرېښودم.

درېمه برخه

ما څو شېبې هم هلته ارام وکړو او د ماښام تیارې خپرې وې چې زلېخا را پسې راغله. زه بره خپلې کوټې ته ولاړم، ځان مې وینځلو او یو وارې بیا د زلېخا سره کېناستم. هغې راته یو فایل مخې ته کیښود، په دې کې د سلېمان د مړینې خبرونه چې په ورځپاڼو کې چاپ و په ترتیب اېښودل شوي و. په جنازه کې یې نیلسن منډېلا په خپله ګډون کړې و. د اې این سي د ګوند د ځینو مشرانو پېغامونه و او ما دا حقیقت ومنلو چې سلېمان اوس په دنیا کې نشته. د ږوډۍ پر وخت مې د زلېخا نه د دنیا په هکله پوښتنه وکړه. هغې راته وویل، "دنيا په ختمېدو ده زیات وخت په کور کې وي، ټیلي فون ته ځواب نه وایي او که څوک یې لیدو ته ورځي نو دا ورسره نه ویني" د دنیا کور اوس د نوکرانو په لاس کې و، یوه نرسه د ورځې او یوه د شپې دهغې د خدمت لپاره ساتل شوې وې. د دې خور تهمینه او ډاکټر شرما دوه واري ورته راغلي و. د دې د وینې هر ډول معاینې شوي وې، د عصبي ناروغيو لویو لویو ډاکټرانو د تشخیص لپاره خپل زیار ویستلي و، یوه ډاکټر چې د جاپان نه د کوم کار لپاره راغلي و، هغه هم خپل وس کړی و.

خو د دې د مرض تشخیص نه وشوی، ځکه خو علاج یې هم نه و معلوم. د دنیا د وجود په نیمه برخه کې هیڅ خوښت نه و، پخوا یې پښې داسې وې بیا لینګي او اوس تر ملا ځان یې نه شو بنورولی. په لاسونو کې یې یو څه زور پاتې و چې دې به په کور کې د دفتر کارونه کول. هره ورځ سحر لس بجې د دې د کمپنۍ دوه با اعتباره کار کوونکي رابرت او ګیتی به ورته کورته ورتلل او د کاروبار چارې به یې په مخ بېولې. دنیا به په کاغذونو دستخط کوو.

په بله ورځ زه د زلېخا موټر کې کېناستم او سحر لس بجې د دنیا کور ته ولاړم. ما غوښتل چې کله دا د کمپنۍ د منشي او د خپلې مرستیالې سره کېني نو زه یې وینم. خو هلته خبره شوم چې دنیا نن سترې وه او ګیتی او رابرت نن نه راتلل.

زه د دروازې نه بېرته تلم چې یوې نرسې راته د دنیا د لاس لیکلې پېغام راوړو. په دې کې هغې خپل معذرت لیکلی و چې راسره نه شي لیدې، خو ماښام یې د راتلو بلنه راکړې وه. زه د هغه ځایه نندارتون ته ولاړم، ټوله ورځ مې کار وکړو. مازدیګر چې زلېخا مې ولیده نو هغې ته مې د دنیا

خبره وکړه. زلېخا ډېر په افسوس ووېل، "ته خبره يې چې د دنيا نيم وجود شل دی، دا په کټ کې اړخ نه شي بدلولی، هر يو ساعت کې نرسه د دې وجود په کټ کې بلې خوا ته اړوي چې په ملا يې زخموڼه جوړ نه شي." په ما دا خبرې ښې نه لگېدې. د دنيا کور ته مې د تلو لپاره تيارۍ کوله چې د هغې يوې نرسې ټيلي فون وکړو. راته يې ووېل چې هغه له ما سره نه شي ليدۍ ځکه ډېره سترې وه.

زه ناهيلي شومه او په هغه شپه ما د زلېخا په وړاندې بيا ژړل. هغې راته د دنيا او د شهربار کيسه وکړه. شهر يار د مور او پلار له مړينې وروسته د دنيا وجود ته پناه وړې وه. ده غوښتل چې دنيا هره ورځ وويني، هر ماښام به يې ورته ټيلي فون کوو خو تسلي به يې نه کېده. په شروع کې دنيا د شهربار دومره پړوا نه کوله خو د مورد مړينې نه پس هغه يوڅه ازاده شوه. د موټر چل يې زده کړو، د دوکان نوکري يې پريښوده، بيا خبر شو چې شهربار ورته په خپلې کمپنۍ کې کار ورکړې و.

د دې کمپنۍ يو کارکوونکی د سلېمان نږدې ملگري و او راته يې ووېل چې دنيا هيڅ په بزنس نه پوهېده خو شهربار ورته ډېر لوی دفتر ورکړې و. دنيا به کله دفتر ته تله او کله به نه تله. د دې کار هم معلوم نه و چې څه کوي خو شهربار ورته موټر هم واخيستو. پلار يې په دې تسلي و چې لور به يې ښه شته من خپلوانو زوی سره واده شي نو دې به هم بې غمه وي. ټول ښار خبر و چې دنيا او شهربار به يوه ورځ واده کوي. دواړه به يو ځای مېلمستيا ته تلل. د دنيا په غاړه به هره ورځ نوې جامې ښکارېدې. د وېښتو دوه کمځۍ يې يو شوې وې، د پتلون پر ځای به يې ساري تړله او کله کله به يې په نرو لېچو کې ښکاري هم ښکېدل.

د شهر يار په کور کې د يويشتم مارچ د نورو پارټي هم کېده، دا دود هم د دنيا د پاره يې پيل کړې و، که نه د شهربار پلار خو مسلمان و. په دې مېلمستيا کې به د خلکو دا هيله وه چې دنيا او شهربار به د خپل واده يا لږ ترلږه د کوژدې اعلان کوي خو داسې به نه کېده.

د دنيا په ژوند کې هر کال يوه غمښنه پېښه کېده، يو کال يې مورمړه شوه، بل کال ته يې پلار له دنيا سترگې پټې کړې، په درېم کال کې ورور يې د ډرېن په ساحل ځينو تورو پوستو د پېسو لپاره ووژلو. د هغه دوه اولادونه پاتې شول، دنيا غوښتل چې د کونډې وړېندارې سره ژوند وکړي خو هغې بل واده وکړو او له دنيا يې ځان گوښه کړو.

ز لېڅا سترگې پټې کړې، لکه چې هغه وختونه يې يادول. ما له هغې پوښتنه وکړه، "دنيا خو ستا هم ملگرې وه، تا ورته څه ونه وېل؟" ز لېڅا سترگې پرانستې نو په هغې کې يو نا معلومه درد ښکاره شو. "دنيا په ما ډېره گرانه وه. ما له زړه غوښتل چې هغه خپل کور اباد کړي خو د دې ډېر عجيبه طبيعت و، خود سره وه. که چا به ورته وويل، شهريار ښه هلک دی نو دې به سمدستي پوښتنه ورغبرگه کړه چې څه ښه والی لري؟ ما به ورته وېل په نړۍ کې ډير کم سړي داسې دي چې ښکلي، شته من او لايق وي او تا سره مينه هم ولري. هغې به ما ته وويل چې، ته څه خبره يې چې شهريار ما سره مينه لري؟ ما به د هغې په غاړه اوېزان غټ الماس ته گوته ونيوله چې دا چا درکړی دی؟ هغه به موسکۍ شوه، شهريار، او هغه موټر، ما به د هغې شين کرولا ته اشاره وکړه، او ستا د جامو اومېلمستياو خرڅ او ستا د کار معاش چې مفتو کې يې اخلي. ما به په يوه ساه هغې ته دا شيان ورياد کړل نو هغې به ژر زما په خوله لاس کېښودو چې بس دی مه رايادوه، دا ټول شيان د ميني اظهار نه دی؟"

ز لېڅا راته په سوال وکتل، "ته څه فکر کې چې يو سړی هره ورځ يوې ښځې ته قيمتي شيان اخلي، دا دميني ښه ده او که نه؟" د ځواب لپاره مې دخپل خاوند څېره مخې ته شوه. زمونږ د واده اوولس کاله کېده، ياد مې نه دي چې په تېرو پېنځو کالو کې يې راته څه سوغات اخيستی وي. د واده لومړۍ کاليزه کې يې يو د عطرو بوتل راته راوړې و. په دريم کال مې زوی شوی و نو هرسوغات به د ده په وياړ و. بيا مې چرته د ده په لاس کې نه گلدسته وليده، نه چاکليټ او نه عطر... هن رښتيا يو واري د ملگرو سره په چکر بمبۍ ته تللی و نو راته يې د سپينې سپي والی هم راوړی وې. قيمت يې هم راته وېلی و چې پوره لس روپۍ و. بيا که مو جنگونه کړي دي او که سېل له تللي و، هيڅ شی مې د ده نه ترلاسه نه کړو.

د جیدار د ژوند عجيبه فلسفه ده، وايي چې ميني د څرگندلو لپاره د سوغات او د ډالۍ څه ضرورت نشته. دا چې د شپې ډوډې په کور کې خورم، ټوله تنخوا مې په کور کې خرڅېږي او نورو ښځو پسې مې هوس نه وي، دا ډېره لويه تحفه ده. زه د زلېڅا په خبره د خپلو خيالونو له نړۍ را بهر شوم. "د دنيا په يوه خبره به زه ډېره نا ارامه شوم، کله چې به مې ورته د شهريار صفت وکړو نو دې به راته دسلېمان ستاينه پېل کړه چې ما د څومره لايق او مهربانه سړي سره واده کړې دي. کاشکه شهريار هم د

سلېمان په شان وای. " د زلېخا په سترگو کې د کرکې یوه څپه مې ولیده خو ډېر ژر یې سترگې پټې کړې لکه چې وېرېده... هسې نه زه د دې په منفي احساساتو خبره شم.

ما نه غوښتل چې د زلېخا احساسات نور هم را وپاروم خو بیا مې زړه صبر نه شو، له خولې مې را ووتل، " دنیا له سلېمان سره کله نه پیژندل؟ " زلېخا وویل، " د هغې ورځې نه چې زه واده شوم. دنیا له ما لس کاله کشره ده، مونږ د افریقي د ملي کانګرس په غونډو کې یو بل سره پیژندلي و. دا لا په ښوونځي کې وه او د ځوانانو په جلسو کې به ډېره فعاله وه. سلېمان د نېلسن په نږدې ملګرو کې و او ده سره د واده نه وروستو زه هم سیاست کې داخله شوم. زموږ د ټولو ښځو د فعالیتونو تر شا سلېمان ولاړ و. ده زما سیاسي روزنه هم کړې ده او په دې لاره کې ډېرې ښځې زموږ کورته راتلې. د نېلسن منډېلا ځینې سیاسي ملګري به په ډربن کې زموږ په کور کې ایسارېدل. دلته څو واري سپین پوستي پولیسو چپاونه کړي دي. مونږ یوه مجله په پټه چاپوله او د شپې به مو په خلکو وېشله. د دنیا په شان ډېرو ځوانانو د دې مجلې ګڼې په خپلو بستو کې ګرځول او ښوونځي په لاره به یې د خلکو کورونو ته اچول.

وروسته چې شهریار دې ته موټر واخیستو نو د چاپ ټول کارونه به یې سرته رسول. زما لپاره د دنیا په هکله دا معلومات نوي و. تر اوسه مې داسې فکر کوو چې دنیا د غربت د ژوند نه د مینې دلارې شته من ژوند ته تللي ده. خو دا چې هغې په وړوګي عمر کې د نژادي توپیر پر ضد په فعالیتونو کې هم ګډون کړی و، زما لپاره د منلو نه وه. دنیا به هغه وخت څنګه ښکارېده؟ " زما د دې پوښتنې په ځواب کې زلېخا پاڅېده او خپلې کوټې ته ولاړه. لږه شېبه وروسته د عکسونو یو زور البم سره بیرته راغله، عېنکې یې په سترگو کړې او راسره جوخته کېناسته.

د زلېخا تور او سپین عکسونه و، د سلېمان د ماشوم والي او د دوی د واده په عکسونو کې دواړه ډېر ښکلي ښکارېدل. بیا عکسونه رنگین شول، د ای-اېن-سي د غرو ګروپ عکسونه و. په یو رنگین عکس زلېخا خپله ګوته کېښوده، سلېمان سره څلور ځوانې جینکې ولاړې وې، درې په کې ما پیژندلې هم دوی چې دنیا هم ولاړه وه. نسواري لمنه تر ګونډو پورې، سپین لنډ کمیس او سپین بوتان او جرابې، دوه لوی لوی کمښی یې مخامخ تر لمنې ځوړندي وې. د نورو جینکو نه لوړه او د سلېمان سره داسې جوخته ولاړه

وه لکه چي څوک ماشوم د خپل پلار تر څنگ ولاړوي. مونږ د البم پانې اړولي او زما تلوسه وه چي د شهريار عکس هم ووينم خو عجيبه خبره وه هلته د زليخا د دومره نږدې ملگري د چنگول يو عکس هم نه و. زليخا وويل، "شهريار په خپل کاروبار کي ډېر کاميابه و، دهغه ناسته پاسته ټوله د کاروباريانو سره وه. دلته چي به راغلو او مونږ به د ملک په سياست خبرې پېل کړي نو دي به يا په ټيلي فون اخته شو او يا به يي څه بانه وکړه او ځان به يي وويستلو. يوه ورځ شهريار او دنيا دواړه زمونږ کور ته راغلل. مونږ د رابن جزيري د نېلسن بندي خانې پورې د يو لوی مارچ تابيا کړې وه چي د جنوبي افريقه له ټولو ښارونو به تېرېدو. دا هرڅه مو له پوليسه پټ ساتلي و. په پوسترونو او بېرغونو د شعار د ليکلو کار د ډېرو ورځو نه پېل شوې و. هر چا خپله برخه په کور کي ساتلې وه. د دنيا داسي کارونو سره ډېره علاقه وه، هغې په خپل کور کي کمپيوټر ايښی و، دا هاغه وخت و چي ډېرو کمو خلکو سره کمپيوټرو، لکه چي دا هم شهريار ورته د امريکه نه راغونښتي و.

په دې ماښام مونږ د مارچ په وروستۍ پروگرام يو نظر اچوو. دنيا د سلېمان سره د ډلو د مشرانو په نومونو بحث کوو. زه به هم په کي کله کله ورولوبدم خو شهريار غلی ناست و، داسي لکه چي دي ټول کار سره د هغه هيڅ شوق نه و. زه پاڅېدم او شهريار ته مي وويل، "په لويو ښارونو کي د جلسو پروگرام هم چاپ شوی دی، غواړم چي يو نظر يي وگوري. شهريار ما سره هغه وړوکي کوټي ته راغلو چي ما به د خپل دفتر په توگه کاروو. ده يوه شېبه هغې وړي کتابگوټي ته کتل چي په هغه ورځ دنيا د يو پټي مطبعې نه راوړی و. داسي پنځوس زره نور کتابونه دنيا پنځوسو نږدې ملگرو کورونو ته رسولي و.

شهريار په ځای د دي چي راته يي د مضمون او چاپ په هکله نظر راکړی وای، د دي کتابگوټي د لگښت په هکله پوښتني کولې. ده هېڅ سياسي نظر نه لرلو. ما غوښتل چي ده نه معلوم کړم تر څومره حده زمونږ د مارچ سره مالي مرسته کولې شي او چي پوښتنه مي ترې وکړه نو وي وېل، "دنيا تاسو سره ده. دا ډېره لويه خبره ده هغه چي هرڅه کوي زه پرې خوښ يم." ما ترېنه د کوژدنې او د واده په هکله وپوښتل نو دی گيله من ښکاره شو.

زلبخا لږ غلې شوه نو ما ورته ووبل، " که دوي په خپلو کې ډېره مینه کوله نو بیا هغه کوم طاقت و چې د دوي د یو ځای کېدو مخه یې نیوله. د دنیا مورپلار او ورور ټول مړه و. دا هم خپلواکه وه او شهریار هم. نو دا څنگه کېدی شي چې دنیا بې له سببه د شهریار سره د واده فیصله نشوه کولې؟ " زلبخا نا ارامه شوه او ماته داسې احساس یې راکړو چې هغه خبره وه... د هغه څه نه، چې دنیا یې فیصلې کولو ته نه پرېښوده خو ما ته یې وېل نه غوښته. " یو لوظ راسره کوي؟ " زلبخا نا ځاپه زه د خپلو خیالونو نه راوويستلم، " زه درته دا خبره کووم خو ځان سره به یې ساتي. " ما ورته وخنډل، " هره بڼه بلې ته خبره کوي او وایي ځان سره یې ساته، خبره دې ستا او زما تر منځه وي، بیا چې خبرېږي نو د ټول بنار بڼځو ته یې هم داسې وېلي وي. "

زلبخا زما په خدا په قهر شوه، " زه چې نه اوري نو ورشه خپلې کوتې ته، شپه ډېره تېره شوېده " هغې به کله کله ما سره نازونه کول،. زه په کټ اوچته کېناستمه او ورته مې وویل، " زه لوظ کوم چې ستا خبره به هېچا ته نه کوم، خو که بل څوک ترې خبر وي نو بیا به یې لیکم. " زلبخا یو بل بالښت د سرلاندې کینودو او وې وېل، " دنیا د سلېمان سره هم ډېره ملګرتیا لرله خو د هغې خبرې زما نه خوښېدې. زما سیاسي فعالیتونه ډېر شوي و، دنیلسن د راخلاصولو لپاره په ټولې نړۍ کې جلسې کېدې. د سپین پوستو د حکومت سره هم خبرې روانې وې. "

زما په کور کې به هره ورځ غونډې کېدې. دنیا به تر شپې نا وخته زمونږ په کور کې وه. د هغې په موټر کې به سیاسي فعالین یوې او بلې خوا وړل کېده. بیا چې دې به خپل کور ته د تلو خبره وکړه نو سلېمان به نه پرېښوده چې یواځې ولاړه شي. ده به خپل موټر راوويستلو، که څه هم شهریار ورته وېلي و چې پداسې وخت کې هم دې ورپسې راتلی شو. خو سلېمان به هم دغه وېل چې اوس به شهریار ته څه تکلیف ورکوي. د سلېمان په موټر کې به دنیا مخکې کېناسته او زمونږ ډرایور ډیوډ به د دنیا ګاډی روان کړو. د ورځې به هم چې زمونږ موټر مصروفه و نو دنیا به د سلېمان سره ګرځېده. "

کله کله به مې احساس کوو چې په سیاسي ډګر کې زه ډېره وړاندې راوتلې یم او شا ته سلېمان او نوردوستان رانه پاتې دي. کله کله دنیا به د سلېمان په کومه خبره په زوره زوره وخنډل نو زما زړه به ډوب شو. سلېمان چې

په کوم انداز دنیا ته کتل، هغه زما نه خوښېدل. زه به ډېره په قهر شوم او یوه ورځ مې د هغه سره جنگ وکړو. خو سلېمان راته ډاډ راکړو چې هغه اوس هم له ماسره مینه کوي او دا چې بدگوماني ښه شی نه دی" د زلېخا په سترگو کې رڼا وځلېده، مخامخ په دېوال لگېدلی د سلېمان تصویر ته یې داسې کتل لکه چې عبادت یې کوي.

زه په ټوله کیسه پوهه شوم چې د دنیا سلېمان خوښېدو، ځکه خو یې د شهریار سره د واده فیصله نشوه کولې. په هغه شپه ما د دنیا څېره بیا بیا په خوب کې لیده. د هغې د ژوند هر یو راز راته اوس څرگند و. دنیا څومره ځان نیولې ساتي، داسې فکر کوي چې هېڅوک د دې په احساساتو نه پوهېدل. سحر راته یوه بله پوښتنه پېداشوه. شهریار د دنیا سره واده یا نکاح نه وه کړی، نو بیا څنگه د هغه ټول مال دولت د دنیا په برخه شول؟ د زلېخا نه مې په چایو دا پوښتنه وکړه نو هغې وویل، "داسې ښکاري چې شهریار د وړاندې نه هر څه د دنیا په نامه لیکلي و." خو زما زړه ته دا خبره نه لوېده.

په بله ورځ بیا منډې تررې وې. په نندارتون کې گډون کوونکي د هند یو لوی تجار د شپې چا وژلی و. دی د خپل هوټل نه چې د سمندر په غاړه جوړ و د شپې چکر لپاره راوتلی و، سیکرېټ یې څکول چې ورباندې دوو کسانو حمله وکړه. ښايي چې غله و. دی په چاقو ووهل شو او تر څو چې یې روغتون ته رسولو دی مړ و.

د ژورنالستانو غوا لنگه شوه، هر چا د دې خبر اصل کیسې ته درسېدلو هڅه کوله ځکه د هوټل خادمانو پولیس ته وېلې و چې د هوټل نه یوه ډله کسان چکر ته وتلي و. زما د ژورنالستانو نه دوه کسان په دې کیسه اخته شول. زمونږ کېمرې او سامانونه چې په بېړۍ کې بار و، تر هغې نه و رسېدلي او زه ترهې ونیولم. مازیگر څلور بجې ما د ښاروال سره مرکه هم کوله او زمونږ دوه کېمرې په کارې وې. یوه همکار مې د بېړۍ شرکت ته ټیلي فون وکړو او دوی وویل، "چې زمونږ سامان په بندر کې دی، مازیگر به یې هوټل ته رسوي.

هم هغه شپه مې فیصله وکړه چې زه به په خپله بندر ته ورشم چې کار گړندی شي. زلېخا ته مې وویل او د ډیوډ سره په موټر کې د بندر لورې ته ولاړم. کیمره مین محمود هم راسره و. افریقاني پاچا د کمپنۍ نوم و، د دوی دفتر ډېرلوی او بهر د خلکو گڼه گڼه وه. مونږ ډېر په کړاو دننه

ولارو او مشر سره مو د لیدو غوښتنه وکړه. د ده دفتر ته چې وردننه شو نو یوه ښځه هلته ناسته وه. ما د ورتلو سره خپله ستونزه مشر ته بیان کړه، دا چې مونږ د هند نه ورغلي و نو ډېر درناوی یې راته وکړو خو دا یې نه منل چې زموږ سامان دې له نورو وړاندې راو ویستل شي. ما ورته د تجار د قتل خبره وکړه، نو دې یوه څه نرم شو. ما نه یې د سامان د نمبر کاغذونه واخیستل او بهر ووتلو، محمود هم ورسره ولاړو.

ما د هغې ښځې سره خبرې پېل کړې. د هغې نوم شیرین و، زما په ذهن کې یوه تلې غوندې وغږېده. له هغې مې وپوښتل چې "ته فانوس شرکت کې کار کوي؟" هغه ډېره حېرانه شوه، راته یې وویل، "ته لکه چې ما پېژني؟" ما ورته ځان ور وپېژندلو او دا چې د زلېخا نه مې د هغې نوم اورېدلی و. بیا مې ترېنه د دنیا په هکله وپوښتل نو هغې هم ډېر په خفګان راته د دې حالت بیان کړ، دا یې هم راته څرګنده کړه چې دنیا د کله راهیسې دفتر پرېښی و، هغې نه وه لیدلې. د رابرت او ګیتی نه به یې معلومات اخیستل، په میاشت کې یو وارې د شرکت د کارکوونکو په غونډه کې به د دنیا له خوا یو پیغام هم ولوستل کېدو.

شیرین او ما تر ډېره وخته خبرې کولې او یو وارې مې ترېنه د شهریار پوښتنه وکړه نو دې خبره واوروله. بیا زموږ د سامان بکسونه د ګمرک نه تېر شول او محمود راته خبر راکړو چې هر څه په موټر کې بار شوي دي. شیرین راته خپل کارت راکړو چې که وخت مې پېدا کړو نو د فانوس شرکت ته ضرور ورشم. په هغه ورځ مونږ د شپې تر لسو بجو په کار اخته و، کور ته چې راغلم نو زلېخا راته په انتظار وه. د دنیا پیغام هم را رسېدلی و. هغې زه بللې وم خو زه تر دریو ورځو ډېره مصروفه وم. زموږ کارونه چې سر ته ورسېدل نو ټولو کارکوونکو ته مې رخصت ورکړو. دوی کېپ ټاون ته د سېل لپاره ولاړل او زه هم هلته ډرېن کې ایساره شوم.

دنیا ته مې ټیلی فون وکړو او هغې راسره د لیدو پروګرام جوړکړو او ماښام شپږ بجې ورکړه ولاړم. د ناستې په کوټه کې هرڅه په خپل ځای و، د سپوږمۍ معبد، په کې بله ډیوه، په دېوال د ځغلېدونکو اسونو انځور، یوې تور پوستې جینۍ مجسمه چې په امزري ناسته وه. د دنیا یوې خدمتګارې راته د مالتو اوبه راوړې. ما ورو ورو ځنېل او کله کله به مې د سپوږمۍ ډوله معبد شا ته وکتل چې د دنیا کوټې ته یې لاره تللې وه. ډېر

وخت تېر شو نو دنیا د سپوږمۍ ډوله معبد تر څنگ په څرخي چوکۍ را
 ښکاره شوه. هغې سره یوه نرسه هم په سپینو جامو کې را روانه وه. دنیا
 د چوکۍ پایه پخپله گرځوله، د هغې په پښو یوه نسواري کمبله غوړېدلې وه،
 وینسته یې په یو شین رومال تړلې و او د بندې غاړې څر جمپر یې وجود
 پټ کړی و. زه وریاسېدم او د دې تر غاړې ووتم، هغې زما شا تپوله او نه
 پوهېدم چې څه ورته ووايم. ټول الفاظ زما په غاړه کې بند شول، خوله مې
 داسې وچه وه چې لارې مې نه شوې تېرولې، یواځې په سترگو کې مې د
 اوبو ډنډ ولاړ و. ما ډیر غوښتل چې ځان قابو کړم او زلپخا راته خبرداري
 هم راکړی و چې دنیا سره که څوک زړه سوی وکړي نو د دې بد راځي. د
 دنیا په مخ دومره مېړانه وه چې زما زړه یې را ټک کړو، هغې په لاس کې
 نیولې رومال سره زما سترگې پاکې کړې او ټوکه یې وکړه چې زما د
 سترگو رانجه را بهېدلي دي. ما وخنډل ځکه ما چرته په ژوند کې سترگې
 نه وې توري کړې. زه په صوفه کېناستم او د هغې لاس مې په خپلو
 لاسونو کې ونيولو. ورو ورو زموږ خبرې پېل شوې، هغې د جیدار په
 هکله پوښتل، د تهمینې او ډاکټر شرما سره زما د ملاقات خبرې یې کولې،
 زما د زوی روپک د سبق پوښتنه یې وکړه، ټولې خبرې زما د ژوند سره
 تړلې وې. ما جرات نشو کولی چې د هغې د مرض او د علاج په هکله
 مې خبره کړې وای.

د هغې سترگې او مخ پرسیدلې و، کېدای شي د دارو اثر وي، د هغې د
 لاس نرۍ اوږدې گوتې ژېړ بخښي وې، لکه چې داروگانو دهغې د وجود
 نه ویني زبېښلې وې. په یو کال کې دومره ښایسته ښځه څرنگه د مرگ
 انځور شوه، اخر ساینس دومره پرمختگ کړی دی، یو څه خو د دنیا د
 رنځ علاج به هم وي. زما او د دنیا تر منځ اوس هم یوه نالیدلې پرده
 موجوده وه، د هغې احساساتو معلومول څه اسانه کار نه و، ما چې له کله
 راهیسې دې سره پېژندلې و، یو واری یې هم د شهربار ذکر نه و کړی،
 داسې لکه چې دا نوم هغې ته هیڅ مانا نه لرله.

په دې کور کې ما یواځې د ناستې کوټه او د بهر بنده برنډه لېدلې وه،
 د شهربار عکس په کې نه و. دا کور د شهربار پلار جوړ کړی و، په کومه
 ورځ چې د دې جوړښت مکمل شو، د شهربار مور او پلار مړه شوي و، بیا
 هغه کله هم په دې کور ژوند نه وو کړی، غوښتل یې چې دنیا سره به د
 واده نه وروستو ورته کډه وکړي. د شهربار د مړینې اوس پنځلس کاله

پوره شوي و، لکه چې دنیا نه هر څه هېر و، بس د هغه مال دولت یې ترې واخیستو، خو دې ته هم ژوند اوس عذاب ګرځېدلی دی، کله کله انسان په خپل بنو او بدو نه پوهېږي. که شهریار سره یې هغه وخت واده کړی وي نو اوس به یې د روپک هومره زوی یا لور لرلې. دنیا ته مې یو کتاب دالۍ کړی و او دې د هغې کتاب پانې اړولې را اړولې. یوه نرسه چې را ښکاره شوه نو زه پوه شوم چې دنیا نور نشي کېناستې. هغې رانه رخصت واخیستو او بیا په څرخي چوکۍ د سپوږمۍ ډوله معبد تر شا ورکه شوه.

څلورمه برخه

زه چې بېرته کورته راغلم نو زلېخا په خپله کوټه کې وه. زه هم هلته ورسره په کټ کېناستم او د دنیا حال مې ورته بیان کړو. بیا مې ترې پوښتنه وکړه، "ته دنیا ته څومره نږدې وي؟" د زلېخا پر مخ یو سیوری غونډې تېر شو، بیا یې وویل، "دا ماته د خپلو اولادونو په څېر ګرانه وه، ما دهغې خبره له خولې واخیسته، "ګرانه وه... لږ غور وکړه یعنې وروسته درباندي ګرانه نه وه؟" زلېخا وموسیده او په مصنوعې قهر یې راته وویل، "چپ شه په خبرو کې مه رالوېږه،" زه شېبه غلې وم بیا مې وپوښتل، "ستا او د دنیا ترمنځ یو څه خبره شوې وه او تا راته تر اوسه هغه خبره نه ده کړې" زلېخا سترګې پټې کړې وې او ما داسې انګېرله چې دا به اوس راته ووايي چې په هر څه کار مه لږه خو هغې سترګې پرانستلې او راته یې وویل، "د ټولې دنیا په نظر شهریار د دنیا لپاره مناسب هلک و او د دوي دواړو په خپلو کې تګ راتګ، دیو بل ته د کتلو او د خبرو نه هیچا ته دا شک نه و لوېدلی چې دوي د یو بل سره مینه نه کوي.

د دنیا د سالګرې په یو محفل کې ټولو داسې انګېرله چې دوي ممکن د کوژدنې اعلان وکړي. په هغه شپه دنیا ناوې شوې وه، اتشي ګلابي کمیس یې د مریو ډک و، چا راته وویل، شهریار دا کمیس ورته د جاپان نه راوړی و، اصلي ملغلرې ورباندې لګیدلي و. همدغسې ملغلرې دنیا په خپلو

وېښتو کې هم تومبلي و. دوي دواړه ډېر خوشحاله معلومېدل، شهريار خو واري دا د لاس نه نيولی خپلو مېلمنو سره معرفي کړې وه. د کپک د پرېکولو پر وخت شهريار ورسره جوخت ولاړ و، زما په شان ډېرو خلکو دنيا او شهريار ته بېل بېل وېلي چې هم په دې مېلمستيا کې دې کوژدني اعلان وکړي. شهريار به د دې خبرې په ځواب کې دنيا ته وکتل چې دا به فېصله کوي او دنيا به په توکو خبره بلې خوا ته واړوله. دنيا ورته سم ځواب نه وېلو. نور کله به يې هم دا خبره په خدا کې تېره کړه، کله به يې وېل زه وخت غواړم، کله يې وې تر څو چې نېلسن منډېلا له بنده نه وې را خوشې شوی زه واده نشم کولی. زلېخا لا نورې خبره هم کولې خو يوه خدمتگاره را دننه شوه او مونږ دودۍ ته راوچت شو. زمونږ خبرې په دودۍ هم روانې وې او هغه شپه چې زه د خوب لپاره په کت پرېوتم نو د زلېخا خبرې مې بيا بيا اورېدې. په تصور کې مې لېدل چې شهريار به څنگه دنيا ته مينت زاری کړې وې. څه څه به يې ورته وېلي وي، دنيا ولې ورسره دومره کلکه وه؟ ده خو ډېره نازولې او بيا د دې لپاره چې د دې پام ځان ته واړوي، د دفتر يوې بلې جينۍ شيرين ته نږدې شو و. خو په ځای ددې چې دنيا خپله لاره بدله کړي شهريار سره يې جنگ وکړو چې دا لوبې مه کوه. د حسد په ځای يې ورته وېلي و که شيرين دې خوښه ده نو واده ورسره وکړه. بيا چې شهريار ورته د ځان وژلو گواښ وکړو نو دنيا ترېنه دومره زړه بدې شوه چې تر ورځو ورځو يې ورسره خبرې نه کولې. شهريار د روغې لپاره د زلېخا کورته راغلو نو دلته څومره لوی جنگ به شوې و. دنيا ورته په ډاگه ووييل، چې که داسې جذباتي فشار ورباندې راوړي نو کېدې شي ټول عمر د شهريار مخ ونه وينې.

د شهريار يو څو خپلوانو د فانوس نومې شرکت کې کار کوو. شيرين هم د شهريار د ترور لور وه او د شيرين د نوم سره مې دهغې کارت را ياد شو. زلېخا د چايو نه سمدستي وروسته چرته تللې وه، ما د کور په ټيلي فون شيرين سره خبرې وکړې، هغه په دفتر کې وه، يوولس بجې مې ورسره د ليدو وخت وټاکلو. مانه غوښتل چې زلېخا زما د پرگرام نه خبره شي ځکه داسې احساس راته کېدو چې هغه راته پوره حال نه وايي. په داسې وختونو کې چې ما به د زلېخا موټر نه لرلو، نو د يوې کمپنۍ نه شخصي گاډۍ په کرايه کوو. دې کمپنۍ کې ته مې ټيلي فون وکړو او لس بجې گاډۍ د

ډرېور سره حاضر و. د کور خدمتگارانو ته مې وویل چې زه د ډبرین په چکر اوځم او ماښام به راځم. د خپلې خبرې د ریښتیا کولو لپاره مې یو ساعت د سمندر په غاړه وخت تېر کړو.

د فانوس شرکت د هغې دنگې ودانۍ د لومړۍ پور ټوله برخه نیولې وه. په رېسپېشن کې یوه تور پوستې جینۍ ناسته وه او زما د کارت په لیدو یې د مېلمنو په رجسټر کې زما نوم ولیکلو. بیا یې د شیرین دفتر ته خبر ورکړو او لږه شېبه وروسته د هغه سکرټر راپسې راغی. زه یې یو لوی کوټي ته بوتلم چې لس دولس کسان په کې په کمپیوټرو ناست و. د شیرین دفتر د دې لوی کوټي بل سر ته و او د شیشې د دیوال نه مې د هغې مخ ولیدو. دا په ټیلي فون بوخته وه، سکرټر راته د دې د کوټي دروازه پرانستله، شیرین د لاس په اشاره راته دکېناستلو وویل او زه د یو گول مېز سره ایښی په څرمني پوښل شوی کرسی کېناستم. تر څو چې دې په ټیلي فون خبرې کولې، ما په دفتر کې ایښي شیانو ته کتل.

د هغې په مېز د کمپیوټر شا خوا کاغذونه او فائلونه و، د خاورو یوه غټه پیاله کې نیمه کافي څښل شوې وه او نیمه تراوسه پاتې وه. د پیالې د پاسه لیکلې و "ایډز ووژنئ" مخامخ په دېوال د دوو ماشومو جینکو تصویرونه و چې یو شان د اوسپنې په فریمونو کې بند و. شبا هت یې شیرین ته نه و، ښايي ورېري یا خورزي یې وې. د الماری د پاسه د بادبانې بېرۍ یو وړوکې ماډل د لرگي نه جوړ ایښی و. په دې لرگینې بېرۍ یو خوا ته فانوس لیکلی و. شیرین خبرې خلاصې کړې، ماته یې ستړې مه شي وویل او رانه یې پوښتنه وکړه، "چای څښي که کافي؟" ما د چایو ورته وویل نو دې بیا پوښتنه وکړه، "مونږ سړې چای هم لرو، که گرمې دې شوې وې دا به درته راوغواړو" ما وخنډل او ورته مې سر د خوځولو په اشاره وویل، "سړې چای به ډېرې ښې وي خو چې واوره په کې نه وي" هغې خپل سکرټر ته په ټیلي فون کې د چایو امر ورکړو اومونږ خبرې پېل کړې. هغې د خپلو کارونو او د فانوس شرکت په هکله معلومات راکول بیا یې وویل، "ته خو تېر کال هم راغلې وې، دنیا سره دې لیدلې و؟" ما د دنیا سره د خپل ملاقات حال ورته وویل نو شیرین حیرانه وه چې هغه وخت دنیا ولې زه د فانوس شرکت دفتر ته نه وم را بللې.

ما ورته د خپلو مصروفیتونو حال وویل، بیا مې ترې د شهریار پوښتنه وکړه نو د شیرین دمخ رنگ بدل شو، راته یې وویل، "شهریار ډېر اوچت

انسان و، ژوند ورسره وفا ونکړه، زمونږ په خاندان کې اوس یو سړی داسې نه دی پاتې چې دا دومره لوی شرکت سمبال کړي، دنیا چې تر څو روغه وه، ډېر کار یې په کې وکړو خو اوس هغه هم له پښو لوېدلې ده. ما شیرین ته خواست وکړو چې د شهریار دفتر لیدل غواړم. هغه زړه نا زړه وه، زما هدف ورته نه و څرگند. ډاډه مې ورله ورکړو چې دنیا سره مې یو څه ملګرتیا پیدا شوې ده، غواړم چې په خپلو سترګو د دې دفتر ووينم، ښايي دنیا به لږه موده وړاندې پورې هم د شهریار په دفتر کې کیناستله. شیرین زما خبره رد کړه، " دنیا چرې هم د شهریار په دفتر کې نه ده کیناستلې، د شهریار دفتر هم هاغسې ساتل شوی دی څنگه چې د هغه له مړینې وړاندې و."

" بیا خو نور هم ضرور دی چې زه دا ځای ووينم،" ما په ټینګار وویل، شیرین راپاڅېده او زه ورپسې له کوتې ووتلم. د لوی تالار نه په تېرېدو ټول کارکوونکي په احترام شیرین ته ودرېدل، هغې ورته په ځواب کې هیلو وویل او وړاندې به ولاړه. د تالار په وروستی سر کې یوه دروازه بره پوښو ته خلاصېده، مونږ له دې دروازې ووتلو او څو پوښو په ختلو د بل منزل په را هدارۍ کې ودرېدو. هم هلته یو اوږد دهلیز یوې لوی کوتې ته غځېدلی و. شیرین ما ته په اشاره د ودرېدو وویل او په خپله د راهدارۍ بلې خوا ته جوړې وړې کوتې ته ولاړه.

لږه شېبه وروسته چې راووتله نو یو تور پوستی ساتندوی په څر یونیفارم کې ورسره و. د ده ملا سره یو زنځیر پورې بې شمېره کنجیانې ځوړندې وې، ده راته سر ټیټ کړو او د دهلیز بل سر ته د کوتې په لورې ولاړو. د دې کوتې د دروازې جرنده یې پرانستله او مونږ ته یې یوه دروازه خلاصه ونيوله. شیرین او زه کوتې ته ورننوتلو.

د شهریار په دفتر کې د پینځلسو کالو راهیسې څوک نه کیناستل خو داسې احساس مې وکړو لکه چې اوس اوس څوک په کې ناست و او یوې شېبې له ترې بهر وتلی دی. د لوی مېز شیشه داسې پاکه وه چې د چټ پکې او رڼاګانې په کې ښکارېدې، په یوه بلورینه کاسه کې تازه ځنگلي گلونو ګیډې ایښي وې. دلته کمپیوټر نه و خو درې بېلا بېلو رنگونو ټېلي فونونه په لوی مېز پراته و. د دېوالونو سره الماری او شیلفونه جوړ و، په ځینو کې کتابونه و، ځینې تش وو. په یو کې د لرګي جوړ افریقایي مجسمې وې، زیات تره ځنگلي ځناور و.

د دفتر په لوی مېز یو د سپینو زرو فرېم هم و، په دې کې د لگېدلی عکس مخه هغې چوکۍ ته وه چې شهریار به ورباندې کېناستو. ما دا تصویر لېدل غوښتل، په زړه کې مې تلوسه را وپارېده. د مېز بلې خوا ته ورغلم، زما د توقع خلاف هغه تصویر د دنیا نه و. هغه تور او سپین تصویر د شهریار د مور او پلار و. ښایي د دوي د ځوانۍ تصویر و، شیرین راته ووبل، "دا تصویر شهریار د مور او پلار د مړینې نه وروسته په دې دفتر کې کیښودو" ما ترې پوښتنه وکړه، "د دنیا تصویر دلته نشته؟" شیرین ووبل، "د دنیا یو لوی تصویر په دې مخامخ دېوال لگېدلی و، یو څو میاشتې کېږي چې د هغې په غوښتنه مو له دې ځایه لرې کړی دی. زما په فکر د هغې خور تهمینې له ځانه سره انگلستان ته یووړو. "د دنیا دفتر په کوم ځای کې دی؟" شیرین د دفتر یو سر کې جوړ دروازي ته اشاره وکړه، بیا ولاړه او هغه یې پرانستله.

داسې ښکارېده چې د شهریار دفتر ډېر لوی و او په دې کې د لرگي یو دېوال دا کوټه نیمه کړې وه. مونږ چې په دې کې جوړ دروازي نه بلې خوا ته ولاړو نو ما ته اندازه وشوه چې دنیا په شهریار څومره گرانه وه. هغه بله کوټه لویه وه، په مېز کمپیوټر ایښی و، د دېوال سره لویه صوفه او د تور لرگي مېزونه د کوټې ښایست و. په کرکیو قیمتي طلاي رنگه پردې ځوړندې وې او په دېوالونو د لاس جوړ شوی ښکلی انځورونه و چې په کې د افریقه غرونه او سمندري نندارې ښکارېدې. دا دفتر ریښتیا چې د دنیا وړ و. ما د شیرین نه پوښتنه وکړه، "اوس دلته څوک کېښی؟" هغې ووبل، "کله کله رابرت یا گیتی د دنیا په کمپیوټر کې د فایلونو د لېدو لپاره راشي او کله چې کار خلاص کړي نو بیا ځي.

هر سحر دا دواړه کوټې هم هاغسې پاکېږي لکه چې پخوا کېدل. یو چا شیرین ته په موبایل ټیلي فون زنگ تېر کړو نو مونږ بېرته د شیرین دفتر ته راغلو. هلته په مېز د شیشې په یو لوی گېلاس کې زما سړي چای ایښی وې، ورسره په یوه کاسه کې د واورې توتې او یوه قاشو غه هم و. د سړو چایو د گیلان په څنډه نیم پرېکړی لیمو تومبلی و. مونږ کېناستو نو چای مې را واخیستی، شیرین تر اوسه په ټیلي فون خبرې کولې او بیا ولاړه بهر د خپلو کارونو پسې ووتله. بېرته چې راغله نو معذرت یې وغوښتو، ما ورته وویل، "که بد ونه گڼي نو د دنیا په هکله یو څو پوښتنې درنه وکړم. هغه یو څه نا ارامه غوندي شوه، بیا یې ووبل، "که ځواب راسره نه و.

خو دا راته بد ښکاري ځکه دنيا ناروغه ده، تراوسه زمونږ د شرکت مشره او زما د خپلوانو نه هم ده"

ما ورته وويل، "که ځواب نشي راکولې، زه پرې نه خفه کېږم، خو په زړه کې مې يوه غوټه ده. شهریار د دنيا سره دومره مينه کوله، خپله ټوله هستي يې د دې په نوم کړه، ولې دنيا د ده سره واده نه کوو؟ ددې د انکار سبب څه و؟" شیرين يوه اوږده ساه راښکله او شپېه غلې وه، بيا يې پوښتنه را غبرگه کړه، "ته څه فکر کوي چې ولې هغې فېصله نشوه کولې؟" اوس زه راگېره شوم. زلېخا زما کوربه وه، ما سره يې ډېره مرسته کړې وه، سلېمان د هغې خاوند و، ځان راته ډېر سپک ښکارېدو چې د يو مړ کس په هکله څه ووايم. شیرين زما مخ ته کتل، ما ورته وويل، "زه داسې انگېرمه چې د دنيا د بل چا سره مينه وه،" د شیرين په تندي گونځې پيدا شوې، "هو ما هم داسې گڼله او تر ډېرې مودې مې همدغه نظر و چې هغه بل کس واده دی، د خپلې مېرمنې سره ښه خوشاله ژوند کوي او دنيا ليوڼۍ شوې ده چې په داسې لاره مزل کوي چې منزل ته نه ځي." د شیرين غږ لوړ شو، يو څه په قهر وه، "زما په شان ځينو خلکو په دې دفتر کې هم داسې گڼله خو د اصل کيسې نه هېڅوک خبر نه دی." د شیرين غږ ورو شو داسې لکه چې سلگۍ وهي. زه دهغې کرسۍ ته نږدې شوم، "اصل کيسه څه ده؟" ما هڅه وکړه چې په خپل اواز کې تلوسه څرگنده نه کړم. شیرين بيا غلې وه، اوس يې په سترگو کې رڼا هم نه ښکارېده، بيا داسې لکه چې ځان سره لگيا وي، په وينا شوه. "هم هغه واده شوی شری چې دا يې له ځانه سره گرځوله، په سياسي جلسو کې به يې د لاسه نيولې وه، په دې مټين و. دا يې هېڅ نه پرېښوده چې د خپل ژوند فېصله وکړي، دا به دفتر ته هم راتله نو ورپسې به يې لس واري ټيلي فون کوو. د دنيا سيکرتره مالتې نومېده چې وروسته بيا زما دفتر ته را بدل شوه، د هر څه نه خبره وه. دنيا څو واري مالتې ته وېلې و چې که د سلېمان ټيلي فون راشي نو ورته ووايه دا په غونډه کې ده.

شهریار هم د دې نه خبر نه و. هغه هم لکه د نورو په شان داسې فکر کوو چې دنيا د زو... شیرين نږدې وه چې د زلېخا نوم اخيستي وای خو الفاظ يې د ژبې لاندې ونيول. يو څو شيبې يې فکر کوو چې څه ډول خبره وکړي. بيا يې ډېر په احتياط وويل، "دنيا اوس چې څرنگه ده، پخوا داسې نه وه. دهر چا په خبره به يې باور کوو، هر څه به يې ريښتيا گڼل. لکه د

یوې ما شومي وه. " ما شیرین نه پو بښته وکړه، " ته دنیا د نږدې نه پېژني ، آیا دی د شهریار سره مینه لرله که نه یواځې په کالو او جامو مئینه وه؟ " شیرین سمدلاسه ووبل، " ټولو خلکو داسې فکر کوو چې دنیا زرپرسته ده، د شهریار مال خوري او واده ورسره نه کوي.

خو داسې نه وه، شهریار سره چې دنیا څومره مینه کوله، ښايي په خپله د شهریار هم نه وه. زه یو واري د فانوس د ځینو کارونو لپاره د شهریار کورته ولاړم. دی تر هغې وخت د خپل پلار جوړ شوی کور چې اوس په کې دنیا اوسېږي نه و تللی. دا بل کور د سمندر په غاړه جوړ دی، هلته مې د دنیا موټر ولېدو. دا د چوټۍ ورځ وه، خدمتګار راته ووبل، " شهریار د منډې لپاره بهر ساحل ته وتلی و. دنیا له ما لر وړاندې هلته رسېدلې وه او کله چې دهغې نه مې پوښتنه وکړه نو خدمتګار د شا بړنډې ته بوتلم. هلته خبره یې چې دنیا څه کول؟... په خپلو لاسونو یې د شهریار خبرن کالي ونیځل. زما په لیدو یې راته ووبل، " هغه بله ورځ د شهریار په سپین کمیس مې غوړ داغ ولیدو، بس اوس مې فېصله کړېده چې د دې کمیسونه به په خپله وینځم.

شیرین په مېز ایښي کاغذي رومال ته لاس کړو نو زما ورته پام شو، د هغې سترګې لمدې وې. ما شیرین نه بڅښنه و غوښته او ورته مې ووبل، " نور دې نه په عذابوم، بس دا راته ووايه چې د شهریار په مړینې کې د چا لاس و؟ " د شیرین تندۍ بیا ګونځې شو خو وې وبل، " د هیچا لاس نه و، بس دا د قسمت خبرې دي. شهریار او دنیا د واده فېصله کړې وه خو د هر چا نه یې پټه ساتلې وه. شهریار غوښتل چې د هغه نوی کور د دنیا په نوم شي. د مورپلار هر څه یې دي ته سپارل. په فانوس کې یې هم د دنیا لپاره ونډه وه. په کومه ورځ چې په ټولو کاغذونو دستخطونه وشول، زه هلته موجوده وم. له بده مرغه د شهریار وکیل ایډورډ د سلېمان هم ملګری و او نه پو هېرم چې څرنگه او کله یې سلېمان خبرکړی و.

د شهریار د مړینې په ورځ سلېمان هم د دنیا کورته تللی و او داسې ښاي چې دنیا نه یې د هغې د ژوند د فېصلو په هکله پوښتنې کولې. د دنیا په کور کې ټولو پخوانیو نوکرانو دا خبره کوله چې په هغه ورځ سلېمان ډېر په قهر و او دنیا څو واري په ژړا له کوره وتلې وه. سلېمان به بېرته دننه بوتله. یوه خبره چې د دنیا زړې آیا راته وکړه، دا وه چې سلېمان ورته څو واري ووبل، " ته زما نه بغېر هیڅ هم نه یې.

شیرین څو شیبې غلې وه، بیا یې ووبل، "سلېمان په هغه ورځ د دنیا سره
 ډېره بده وضع کوله او کله چې په قهر له هغه ځایه ولاړو نو دنیا تر ماښامه
 په برانډه کې ناسته وه، ژړل یې. داسې ښاي چې په هغه ماښام شهریار
 چې د دنیا حالت ولیدو نو ډیر خواشینی شو ځکه خدمتگارانو نیم ساعت
 وروستو دی ډېر په قهر او په غضب د موټر په لوري روان ولیدو او موټر
 دومره په سرعت له کوره ووتلو چې د دېوال یوه تېره یې هم ماته کړه،"
 د شیرین ستونی بیا غریو ونيولو خو خبره یې جاري وساتله، دکور نه
 تلونکی سرک په لومړي گوټپېر د شهریار د موټر د غورځېدو غږ دومره
 لوړ و چې په کور کې دننه ناستي دنیا هم واورېدو. هغه لکه د لېونو بېلې
 پښې په منډو وه. خدمتگارانو ډېر په کرانه دا ایساره کړه، گني هغې هم
 ځان له دې غوندې ښکته اچولو. د شیرین له سترگو اوښکې بیا رواني
 وې، دهغې غم دومره ژور و ما هیڅ اندازه نه شوه لگولې. تر ډېره وخته
 مونږ دواړه غلې ناست و، هغې چې ښه وژړل نو سترگې یې په کاغذي
 رومال پاکې کړې، پوزه یې سره وه او ما سره یې سترگې نشوې لگولې
 خپله کرسی یې د کمپیوټر مېز ته نږدې کړه او بې مقصده یې گوټي په کار
 اخته شوې.

زه پوهېدم چې شیرین به له ما سره بهر دفتر ته نه راوځي، ما ته هم هلته
 خپل وجود بې ځایه ښکاره شو. ورو غوندې راپاڅېدمه او شیرین ته مې
 خدای په امان ووبل. د هغې مخ هم هاغسې د کمپیوټر په لوري و خو زما
 د خدای په امانی ځواب یې راکړو.
 زه د فانوس دفتر نه بهر راوتلم، د لمر وړانگو زما د سترگو نظر کم کړو،
 بې اختیاره مې لاس خپل بیگ ته شو. د لمر توري عینکې مې را وویستلې
 په سترگو مې کړې او د خپل موټر په لټه کې شوم.

پاي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library